Serie nouă
noiembrie 2012
11
(CXXXVI)
36 pagini
9 lei

ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Liedul românesc
Diplomaţie culturală
Deschiderea stagiunii Formaţiilor Radio
Festivalul Dan Spătaru
Monografie Alexandru Jula
Fuego şi Vieru

În imagine:
Anamaria Ferenz

Parfumul şi aura

Liviu DĂNCEANU

Pesemne că există parfumuri ale unor opusuri sonore care, având capacitatea de a împrăştia varii miresme, ajunge să inducă melomanilor percepţia specifică veşmântului auditiv pe care îl îmbracă. E un parfum sesizabil nu cu nasul ci cu urechea, bănuit şi detectabil, doar în cazurile fericite, şi de către minte.

Există însă şi opusuri care poartă cu ele o aură a cărei raze bat mai departe sau mai aproape în funcţie de numărul atomilor puşi în mişcare şi care interacţionează, astfel, cu cei ce (de)gustă muzicile respective. Atomii consubstanţiali aurei îi ating şi îi întâlnesc pe ascultători, iradiindu-i atât fizic (emoţional) cât şi mental (spiritual).

Ei bine, se pune problema cât persistă în timp şi în spaţiu mirosul parfumului şi cât rezistă iradierea aurei. De obicei, stăruinţa unui iz, a unei arome este cuantificabilă; ea se poate măsura în timp (atâtea secunde, minute, ore etc.) ori în spaţiu (aria de răspândire). Dimpotrivă, dăinuirea aurei e incomensurabilă. Ea acompaniază opusul întotdeauna şi pretutindeni. Parfumul e efemer. Căci componenta activă, utilizabilă de energie semantică adăpostită de un opus se transformă prin utilizare într-o componentă pasivă, indisponibilă. Ca în muzicile de divertisment, a căror mode ori trenduri suportă un proces de eroziune, de degradare, deci, de perisabilizare treptată. Ceea ce face ca multe hituri să devină desuete şi să dispară din orizontul de preferinţe al fanilor.

Cu totul altfel stau lucrurile în ceea ce priveşte aura. Ea este perenă. Componenta activă, utilizabilă de încărcătură estetică nu numai că rămâne constantă prin utilizarea opusului, ci, în ordinea capodoperelor, chiar sporeşte. Gradul de iradiere al aurei nu mai poate fi, ca în cazul parfumului, exprimat printr-un anume preţ de cost (stabilit de show-biz-ul tutelar), ci e dincolo de orice măsură, e incomensurabil. Cine poate cuantifica iradierea unei simfonii de Brahms? Aproape cu toţii însă putem aprecia popularitatea unui şlagăr lansat de Elvis sau Lady Gaga. Poate de aceea sunt valoroase opusurile ce nu pot fi cuantificabile. Parfumul este un ornament exterior. El nu intră în subordinea gândului propriu, rămâne o simplă superstiţie, de care, la o adică, unii dintre noi s-ar putea debarasa. Aura este erudiţie. Cu alte cuvinte, reprezintă, pune în valoare, impresionează. Dar mai este şi sacerdoţiu, pentru că însoţeşte operele majore ale istoriei muzicii în care intri ca într-un templu unde se oficiază în numele Spiritului. Şi, nu în ultimul rând aura este alfabet al simţirii autentice, încetând să mai fie doar o prelungire externă şi întrupându-se în mijloc ce conduce gândul profund în nevoia lui de exprimare plenară.

Pe de altă parte, parfumul e perfect asimilabil (dacă nu apar grave deficienţe olfactive) chiar şi fără un exerciţiu prealabil, în timp ce aura este percepută doar în condiţiile unui antrenament asiduu. Parfumul poate fi reprezentat şi prin procură. Aura nu. Ea face parte dintre acele fenomene pe care nu le putem asimila prin delegaţie, lăsând adică pe altul să o distingă în locul nostru.

Parfumul unui opus îl branşează cu precădere la dimensiunea spectacularului. Aura accesează frecvent interioritatea, adâncimea. La rândul lui, spectacularul e tot mai prezent.

Cultivarea interiorităţii reprezintă din ce în ce mai des un model evacuat din practica noastră componistică. De aici tonul unei culturi muzicale căreia, parafrazându-l pe Alessandro Baricco, mizând aproape totul pe suprafaţă, pe orizontală, îi repugnă, evident, adâncimea, verticalitatea.

Şi mai e ceva: parfumul are menirea de a întreţine, în perioadele de restrişte, de criză, pâlpâirea muzicii în general. E un fel de mocnire a focului la care se căleşte muzica.

(Continuare în pag. 2)

DIN SUMAR

Un posibil ghid de compoziţie 2-3
Reînceputul stagiunii 4
Marina Krilovici 5
Atelier-concurs "C. Delavrancea" 6
Corala Nicolae Lungu 7
Diodor Nicoară - 70 9
Liedul românesc la rampă 10
Portret Maia Ciobanu 14
Festivalul de la Sopot 16-17
Anamaria Ferentz 18
Punctul pe j... azz 19
Festivalul Dan Spătaru 20-23
Lansare Alex. Jula 24-27
Fuego şi Vieru 30
Concerte 34-35

Parfumul și aura

(Urmare din pag.1)

Aura, din contră, este vâlvătaia, focul însuşi. Or, istoria muzicii nu alege perioadele în care predomină pâlpâirea, ci vâlvătaia. Nu focul mocnit, înăbuşit, ci focul vânjos, viu. Asta nu înseamnă că trebuie să ne lipsim de muzicile care emană parfum şi nici să facem elogiul nediferențiat şi exclusiv al celor purtătoare de aură. Poate că mare parte din nenorocirile care vin de la arta sunetelor sunt redevabile faptului că aşteptăm ca muzicile purtătoare de aură să-şi dezvăluie parfumurile, iar cele îmbibate de miresmele tari ale parfumurilor să-şi arate aura.

Liviu DĂNCEANU

Un posibil ghid de compoziție

De curând, în colecția „Muzica viva", Editura Didactică şi pedagogică a scos de sub tipar volumul ***„Cei 9 „i" sau cum compunem"*** semnat de Dan Dediu. Lucrarea este un mic tratat despre cum să ne comportăm, tehnic vorbind, în faptul de a compune muzică, astfel încât cinetica specifică să echivaleze cât mai artistic (frumos) cu logica gândirii, proprie oricărui autor muzical. Utilizând un limbaj clar, şlefuit de prețiozitatea termenilor muzicologici, dar şi cu utilizarea unor metafore şi sintagme proprii, compozitorul Dan Dediu oferă unui posibil tânăr doritor să scrie muzică câteva jaloane metodologice în orientarea acțiunii sale. Tonul este permanent colocvial şi colegial, într-un discurs modern şi fluent, autorul evitând pedagogic să se poziționeze la o distanță academică față de „ucenicul" căruia îi propune un sistem interogativ, pe care să-l poarte cu sine oriunde-oricând, atunci când intenționează să „gestioneze sunete". În fond, sistemul oferit de Dediu este o unealtă critică, un fel de „paznic stilistic", după cum el însuşi numeşte acea putință de a intervaliza reflexiv între actualitatea propriul fapt şi memorialitatea sau idealitatea valorică, în raport cu arealul culturii europene. Forma este centrată pe *metoda ficționalistă*, referită unor enunțuri muzicale de tip simbolic. Prezentarea are un caracter inițiatic, al cărui parcurs este scalat în 9 trepte/etape, numite prin termeni având ca inițială aceeaşi literă, *i* : 1. *intuiția* - ca proces determinativ, motivațional şi direcțional (prin dialogarea cu propria iraționalitate/subiectivitate artistic-muzicală); 2. *informarea* – ca autonomizare şi profilare/ diferențiere culturală; 3. *improvizația* – ca îmbăiere (acordaj senzorial) în substanța sonoră, la nivelul trăirilor emoționale (experiențelor prime, nemijlocite, fenomenale); 4. *inventarierea* – ca abordare critică, rațională (mensurabilă, disciplinară); 5. *invenția de scriitură* – ca modelare şi adecvare a materialității muzicale din

perspectiva proiectului componistic; 6. *irigarea ficțională* – punct/moment-cheie în tot acest parcurs ascensional-formativ, ca implicare şi raportare personalizată, constând în analogarea realității prin aspectări sonore simbolice ori similitudini; 7. *imersiunea în micro-structură*, ca articulare la nivelul detaliului, a germenilor de dezvoltare şi

Anunț

Centrul de Excelență al UNMB invită colegii muzicologi (şi nu numai) din întreaga țară să facă sugestii pentru îmbunătățirea prezenței muzicienilor români în *The New Grove Dictionary of Music an Musicians*, acum când se pregăteşte o nouă ediție.

Dacă aveți propuneri **concrete** de lărgire a unui articol, de adăugare de date, de aducere la zi cu creații sau alte realizări, de noi intrări, sau orice alte idei, vă rugăm să ne contactați prin email editura@unmb.ro, prin telefon 0213112545, sau pe Facebook.com/centruldeexcelenta.

Cu mulțumiri, Mihai Cosma

stilizare; 8. *inflamarea vizionară* – comportarea traseului sonor tangent unei narațiuni de orice fel, pe criteriul unor asemănări structurale, ceea ce implică deschiderea către incomensurabilitatea (prin diversitate şi cuprindere a) orizontului cultural; în fond, o imaginară punere în scenă, dar şi focalizarea pe/către o finalitate sau rost al întreprinderii la care te angajezi; 9. *inundația creatoare* – ca stare imperativă a faptului de a scrie/compune, căreia i te poți opune, prin lene (inerție sau comoditate), ori armoniza, prin hărnicie. Acest ultim stadiu, închide totodată un parcurs metodologic în spirală, de la condiția metafizică a harului, la aceea de ordin etic, a propriei conştiințe. Odată „daimonul" întrupat în firea cugetului autorului, acesta nu va mai fi niciodată singur, iar interogativitatea sa, atât de necesară propriei deveniri spirituale, nu se va mai adăpa din arhaicele temeri față de nicăieri şi de fără-rost, care continuă să frâneze alternativa desăvârşirii în lumea ce suntem.

Dan Dediu distinge patru funcții de ordin condițional asupra lucrării muzicale: *calculul*, *hazardul*, *kairosul* (momentul oportun) şi *hărnicia*. Cel puțin în raport cu două dintre ele – hazardul şi kairosul -, un tânăr compozitor nu va putea o bună vreme să decidă singur, dincolo de propria reflecție fiindu-i încă necesară prezența mentorului, cu atât mai mult astăzi, când metisajul cultural, globalizarea şi libertatea stilistică anulează orice hotar de ordin scalar, aplatizând relieful oricărei axiologii la nivelul indistincției dintre vulgaritate şi elevație. De altfel, într-o lume în care totul tinde să fie imediat („muzica precum apa" de la robinet) şi la îndemâna spontaneității, intervalitatea reflexivă se diminuează dincolo chiar de mărimea punctului, acea lume întunecându-se de

nemaivederea propriului chip. Viața însăşi, ca valoare umană, riscă să-şi piardă sensul. Ținând deopotrivă de hazard şi de destin (potrivirea timpului natural sau ciclic la/cu cel cultural sau istoric), numai cel orientat din perspectiva experienței de a fi trăit şi meditat asupra lor poate vorbi cum se cuvine. Aflat în al cincilea deceniu al vieții sale, el însuşi compozitor cu un mereu probat profesionalism (deja 150 de lucrări cu număr de opus, listate la sfârşitul volumului), ținută morală şi intens-activă, participare la viața socio-culturală din România (ca profesor universitar, rector al UNMB şi coordonator al biroului simfonic al UCMR), Dan Dediu este un atare maestru, ceea ce înseamnă mai mult decât un dibaci gestionar al sunetelor ori un bun funcționar de tip managerial. Apărută ea însăşi întru-un bun kairos al vremii româneşti, pe linia reflecției asupra fenomenologiei muzicale (deja la câteva decenii de la „Imagine şi sens" (1975) a lui Pascal Bentoiu), *„Cei nouă i* sau *cum compunem"* survine stimulativ spiritului actual, oferind prilej de reflecție (aurată uneori de nostalgie) şi celor deja mai experimentați în ale compoziției muzicale.

Cu funcție de prefață, respectiv, de postafață, alte două remarcabile texte anturează zisa autorului de referință, semnate, primul (*„La început..."*), de un redutabil observator al vieții muzicale autohtone, muzicologul şi prof. univ. dr. Grigore Constantinescu, iar celălalt (*„În loc de încheiere"*), de compozitoarea prof. univ. dr. Doina Rotaru (în prezent şi şefa catedrei de compoziție a UNMB). Coperta secundă a cărții poartă un fragment extras din pledoaria lui Dan Dediu, din care deducem şi o latură de credință a orientării sale componistice, rezumabilă prin propriile cuvinte: *„S-ar putea spune că, aflați în fluxul muzicii, începem să locuim într-o zare care ne e deopotrivă străină şi familiară. Este ca şi cum am fi conectați la o lumină orbitoare, la un principiu ideal care emană căldură şi ne inspiră în a fi „uşori" şi liberi."*

George BALINT

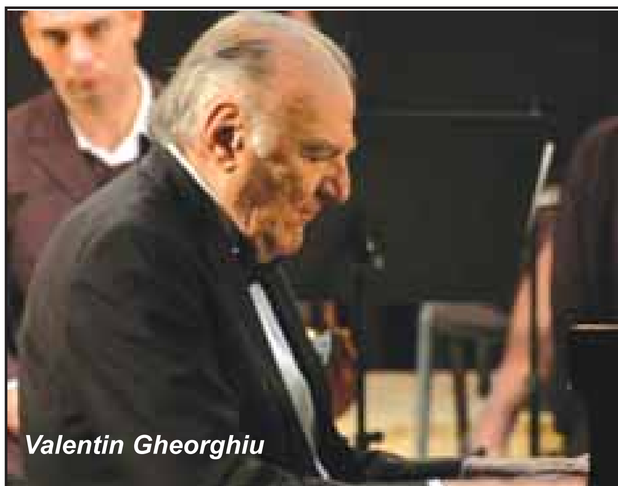
Anunț

Biroul de critică muzicală şi muzicologie al U.C.M.R.
anunță începerea înscrierilor pentru
Simpozionul Internațional de Muzicologie GEORGE ENESCU, ediția 2013.
Persoanele interesate sunt rugate să trimită prin email (simpozion.enescu@gmail.com) sau prin Facebook (Simpozionul-international-george-enescu) o intenție de participare, titlul şi rezumatul de 300 de cuvinte într-o limbă străină. Termen: 15 noiembrie.
Urmează procedurile de evaluare, recomandările şi invitarea celor acceptați.
Şi de această dată toate cheltuielile de participare şi de tipărire a volumului de Proceedings vor fi suportate de organizatori.
Mihai Cosma, coordonator ştiințific

O nouă stagiune începe

Grigore CONSTANTINESCU

În fiecare toamnă, bucureştenii melomani sunt reinvitați la momentul sărbătoresc al deschiderii stagiunilor muzicale de concerte. La mijlocul primei săptămâni din octombrie, Filarmonica „George Enescu" şi-a primit oaspeții, cu un concert aniversar, dedicat marii personalități dirijorale româneşti şi internaționale George Georgescu, cu prilejul aniversării a 125 de ani de la naştere. Cei care cunosc unele detalii ale vieții artistului, pot acum să-şi amintească drumul său pe scenele lumii. Iar la inaugurarea celei de a 127-a stagiuni a Filarmonicii, să adauge mențiunea că, din această istorie a vieții muzicale, în 1920 George Georgescu a dirijat primul său concert bucureştean, devenind cel mai longeviv director al prestigiosului ansamblu simfonic ce-i datorează în mare măsură renumele în țară şi peste hotare. Este impresionantă ideea de a asocia numele maestrului cu programul unui început de stagiune şi

Valentin Gheorghiu

operele Titanului muzicii clasice, Ludwig van Beethoven. Am putut astfel asculta, în deschiderea celor două seri muzicale de joi şi vineri, **Fantezia pentru pian, cor şi orchestră op. 80,** având la pupitrul dirijoral pe Horia Andreescu şi, ca solist, pe Marele pianist român Valentin Gheorghiu. La începutul carierei sale, în luna aprilie 1943, artistul debuta pe aceeaşi scenă, acompaniat de orchestra Filarmonicii bucureştene, în **Concertul nr. 1** de Ludwig van Beethoven, sub bagheta maestrului George Georgescu,. La împlinirea a aproape şapte decenii de activitate interpre-tativă, Valentin Gheorghiu revenea acum în fața publicului, în aceeaşi conjunctură, amin-tindu-şi de muzica lui Beethoven şi de arta lui George Georgescu. Strălucitor şi ferm în interpretare, Valentin Gheorghiu a fost primit de publicul sălii Ateneului Român cu impresionante salve de aplauze, dovadă incontestabilă de prețuire şi admirație din partea ascultătorilor.

Cu Simfonia a IX-a în re minor George Georgescu a marcat numeroase momente de glorie ale carierei sale şi vieții muzicale româneşti. Pentru impresia de neuitat a momentului, capodopera a răsunat sub gestul energic al lui Horia Andreescu, conducând orchestra şi corul Filarmonicii (maestru de cor Ion Prunner), precum şi cvartetul solistic cu voci alese oarecum în ultimul moment, încă puțin cunoscute publicului. Întregul evenimentului promite, în tradiția instituției, derularea unui repertoriu elevat, atrăgând o binemeritată prezență a celor ce consideră Filarmonica „George Enescu" şi Ateneul Român drept inima muzicală simbolică a țării.

Putem aminti o zicală românească, „ziua bună se cunoaşte de dimineață", pentru a caracteriza valoric deschiderea stagiunii Orchestrei Naționale Radio, în a doua săptămână a lunii octombrie. Este adevărat, cei care răspund de evenimentele săptămânale ale manifestărilor ansamblurilor artistice aparținând Societății române de Radiodifuziune efectuaseră un calcul al şanselor de succes, alegând repertoriul şi interpreții. Păstrăm în memorie prezența pianistei Luiza Borac, solistă a minunatei muzici din **Concertul numărul 21 în do major** de Mozart. Este vorba de unul dintre titlurile care au argumentat victoriile artistice semnate de Dinu Lipatti pe podiumul de concert şi în înregistrările discografice. Ceea ce a convins-o şi pe Luiza Borac să păstreze, în desfăşurarea muzicală cele două cadențe destinate să încheie prima şi ultima parte a capodoperei. De asemenea în cele două suplimente acordate, muzica **Sonatei în La major** (*rondo alla turca*) a fost urmată de un Coral de Bach în transcrierea pianistică lipattiană. O astfel de cortină, cu virtuți de impresionantă evocare a cuplului Mozart – Lipatti pregătea într-un mod remarcabil audiția cantatei scenice

Carmina burana de Carl Orff. Desigur, în cele peste trei decenii de când publicul vine la concerte atras de originalitatea acestei capodopere, despre care se spune că, de-a lungul anilor, se cântă în fiecare zi undeva în lume, suntem interesați de experiența reascultării. Bogata ofertă expresivă a muzicii se tălmăceşte în variante deosebite ca temperament şi măiestrie dirijorală. Provocarea aceasta a primit-o şi Tiberiu Soare, aducând spre propria trăire celebra partitură. S-au potrivit imboldurilor sale atât orchestra cât şi Corul academic Radio, strunit de Dan Mihai Goia. Alternativa oferită audiției aparține vitalității ritmice, de tempo, contrastelor în succesiunea imaginilor şi sporul de tonus al unei dimamici spectaculoase. I-am urmărit şi pe solişti, supuşi şi ei comparațiilor cu distribuții anterioare – soprana Irina Iordăchescu, tenorul Robert Nagy, baritonul Iordache Basalic, voci invitate de la Opera Națională Bucureşti, instituție muzicală vecină cu Radiodifuziunea, cu îndatoriri similare de-a lungul stagiunii. Poate nu este inutil să remarcăm afluența publicului la acest concert inaugural, condiție managerială menită a satisface proiectul celor care, vrând nevrând, trebuie să susțină această cotă standard până la finalul proiectat să fie tocmai în ultimele zile ale lunii iunie 2013. Căci, cum spuneam, succesul comentat se bazează pe citarea proverbului amintit deja.

Marina Krilovici

reîntâlnire cu un maestru

Grigore CONSTANTINESCU

Opera națională Bucureşti a fost gazda unui concert care, din multe puncte de vedere, corespunde calificativului de „extraordinar" anunțat de afiş. Concertul era dedicat marii soprane de faimă internațională Marina Krilovici, care şi-a aniversat astfel şapte decenii de viață. Pe scena acestui teatru liric, în perioada anilor şaizeci, artista debuta, începând o carieră a cărei ascendență a cunoscut un impresionant traseu cu spectacole în marile centre lirice ale lumii: Hamburg, Viena, Chicago, Metropolitan Opera-New York, Covent Garden-Londra, Roma, Berlin, Paris, Lisabona, La Fenice, München, Montreal etc. Printre partenerii cu care a cântat pe aceste mari scene amintim, selectiv, artişti precum Tito Gobbi, Placido Domingo, Luciano Pavarotti, José Carreras, Renato Bruson, Kostas Paskalis, Nicolai Ghiaurov, Nicola Ghiuselev, Fiorenza Cossotto, Shirley Verrett, Nicola Martinucci şi mulți alții. A evoluat sub bagheta marilor dirijori Georg Solti, Claudio Abbado, Nello Santi, Horst Stein, Lorin Maazel, Riccardo Muti. Nu avem spațiul în care să ne îngăduim citarea repertoriului abordat de-a lungul carierei sale, din creația lui Mozart, Verdi, Wagner, Puccini, Strauss, dar subliniem renumele interpretărilor sale. Pentru publicul din sala Operei bucureştene, Marina Krilovci a pregătit, împreună cu pianistul acompaniator Dimitros Iakas din Grecia, un florilegiu de miniaturi vocale aparținând compozitorilor europeni din Germania, Franța Italia, Spania, Grecia şi România, demonstrație de măiestrie prin diversitate stilistică şi multiple mijloace de realizare a expresiei. Ecouri ale repertoriului de operă – Massenet, Bizet, Saint-Saëns - au întregit cu pagini celebre programul acestui concert. Important este, în primul rând, mesajul de suflet al artistei, venită special din Grecia pentru a se reîntâlni în țara natală cu publicul pentru care a cântat, de câte ori vizita România. Suntem impresionați de măiestria redării muzicale, bogăția încă remarcabilă a glasului şi ştiința exprimării scenice. Probabil că Marina Krilovici s-a pregătit cu mare emoție pentru acest eveniment care poate fi, totodată, ultimul mesaj prin care îşi încheie cariera. Neîndoios, o emoție împărtăşită cu spectatorii care i-au urmărit interpretările, nuanțând bucuria trăirii momentului, cu valoare de istorie culturală a acestui eveniment muzical desfăşurat sub mărturisirea emblematică a marii soprane: « Arta, frumusețea şi dragostea nu au vârstă. » (Foto: Diana Murăşan, Mihai Cosma)

Diana Gheorghe

Alin Stoica

Ana Cebotari

Marina Krilovici

Atelierul - Concurs de critică muzicală "Cella Delavrancea", ed. a II-a, 2012, Râmnicu-Vâlcea

În cadrul zilelor Bibliotecii jud. „ANTIM IVIREANUL" din Vâlcea (desfăşurate în perioada 24-25 septembrie 2012 în frumoasa aşezare râmniceană) a fost prezentată cea de-a doua ediție a concursului de critică muzicală "CELLA DELAVRANCEA", organizată de Asociația culturală "Irina Şațchi" în parteneriat cu Biblioteca condusă impecabil de prof. Augustina-Sanda Constantinescu. Evenimentul a prilejuit evidențierea celor 125 de ani de la naşterea marii pianiste, dar şi organizarea a zeci de activități care să pună în evidență valorile şi frumuseştile cultural-spirituale ale unui spațiu privilegiat: lansarea cărții ***"Cella Delavrancea – paradigmatica prezență"*** a lect. univ. dr. ***Dorina Arsenescu*** (inima concursului de critică muzicală, alături de Izabela Cernătescu), realizarea şi vizionarea documentarului ***"Cella Delavrancea-125 de ani de la naştere"*** (autoare Alina Nicola) şi festivitatea de premiere a participanților la concurs. Cella

Delavrancea s-a impus în critica românească din secolul al XX-lea ca o figură proeminentă, desfăşurând – încă din anul 1935 – o activitate muzicală prodigioasă atât în plan concertistic, cât şi în plan publicistic.

Organizat în perioada 29 august-2 septembrie 2012, Concursul de critică muzicală a avut ataşat, în premieră, şi un atelier în cadrul căruia participanții au avut ocazia de a studia critica muzicală ca profesie interdisciplinară cu artişti de renume național: prof. univ. dr. Lavinia Coman ("Critica muzicală astăzi", "Interpretări comparate"), prof. univ. dr. Nicolae Coman ("Temele poeziei de-a lungul timpului") şi cu pictorul Gheorghe Dican. În cadrul lucrărilor atelierului a fost prezentă şi pianist Luiza Borac, iar soprana Georgeta Stoleriu a fost omagiată prin includerea recitalului clasei sale de canto în cadrul desfăşurării atelierului de critică muzicală.

Concurenții au avut de realizat trei tipuri de texte: o cronică despre un concert sau recital organizat nu mai devreme de luna mai, o cronică menită să comenteze interpretări comparate ale Concertului pentru pian şi orchestră în fa minor de Fr. Chopin, în versiunea Marthei Argerich şi a Mihaelei Ursuleasa şi o cronică a recitalului final al master-class-ului de canto condus de soprana Georgeta Stoleriu de la UNMB. Membrii juriului au avut ocaia de a evalua nu numai studenți ai facultăților de muzică (aşa cum s-a petrecut în cadrul ed. I), dar şi redactorii muzicali din institutiile de profil; prof. univ. dr. Lavinia Coman, prof. univ. dr. Carmen Stoianov, lect. univ. dr. Dorina Arsenescu şi conf. univ. dr. Petruța Măniuț-Coroiu am avut bucuria de a constata profesionalismul verbului şi incandescența sensului decriptat de penițele participanților.

Lavinia Coman

Rezultatele concursului de critică au fost următoarele: Premiul I - **Alexandra Cebuc** (redactor muzical la Radio România Muzical, absolentă UNMB), Premiul al II-lea - **Alexandra Marinescu** (master anul II - Academia de Muzică „Gh. Dima", Cluj-Napoca), Premiul special pentru abordarea sensibilă a fenomenului muzical autentic - **Theodora Diana Radu** (absolventă UNMB) şi Premiul special pentru evocarea unui succes muzical român pe plan internațional - **Janina Bădici** (absolventă UNMB). Ca omagiu adus Mihaelei Ursuleasa, dar şi câştigătoarei Alexandra Cebuc, adaug aici câteva cuvinte din cronica acesteia: "în interpretarea Mihaelei Ursuleasa, *Concertul în fa minor* de Frédéric Chopin capătă sensurile unei lupte interioare ce ajunge până la zbucium. Faptul că acest opus a avut-o solistă pe pianista română în cadrul ultimului său concert, susținut la Bucureşti în data de 7 iunie a acestui an, îi conferă tragismul depărțirii de una dintre cele mai proeminente talente ale lumii muzicale a zilelor noastre. Iar recenta sa trecere în eternitate nu ne poate (încă) face să vorbim despre Mihaela Ursuleasa la timpul trecut"…

Impresia culturală integrală a fost amplificată de suprapunerea fericită şi intenționată a acestui mare eveniment muzical-bibliotecar cu Zilele oraşului Râmnicu-Vâlcea (închinate cinstirii patronului spiritual, Sf. Antim Ivireanul), ce a prilejuit Sesiunea de comunicări „Sfântul Antim Ivireanul" în memoria spirituală", lansări de carte, expoziții de artă religioasă, concerte corale şi un impresionant pelerinaj la Mănăstirile din jurul oraşului.

Petruța MĂNIUȚ-COROIU

Corala *Nicolae Lungu* a Patriarhiei Române

Mariana POPESCU

Cu deosebită bucurie, într-o însorită zi de octombrie, publicul constănțean a participat la un remarcabil concert coral, susținut la Muzeul de Artă din Constanța. Oaspete de seamă a fost corala *Nicolae Lungu* a Patriarhiei Române, dirijată de remarcabilul dirijor - Preot lector. univ.dr. Stelian Ionaşcu.

În deschiderea concertului, a evoluat o formație constănțeană - corala bărbătească ortodoxă „*Cuvânt bun*", înființată în anul 2006, cu binecuvântarea Arhiepiscopului Tomisului – I.P.S. Dr Teodosie. Tânărul dirijor Gianin Oprea, masterand la Facultatea de Teologie, discipol al regretatului Maestru Boris Cobasnian, s-a implicat cu dăruire acestei formații, încă din anii studiului la Seminarul Teologic din Constanța, impunând corala în oficierea serviciilor liturgice, dar şi în susținerea a numeroase concerte în țară şi în străinătate, obținând numeroase premii la festivaluri şi concursuri corale prestigioase: 1 I.D.Chirescu- *Tatăl nostru*, Fr. Silcher – *Sanctus*, Pr. Alexandru Delcea - *Graiurile mele*, solist: Diacon Doru Pantazi, Pr. Stelian Ionaşcu - *Colindul Sfântului Andrei*, I.D.Chirescu - *Lele roşe la obraz*, *Kalinka* - repertoriul rusesc, solist: Ionuț Boancheş, Pretorian Vlaiculescu - *Brâul amestecat*, *Tula Song* - repertoriul rusesc.

Corul Patriarhiei are o vechime impresionantă de peste 200 de ani. Începuturile cântărilor religioase au fost realizate de *Corul cântăreților Ştabului Oştirii*, cor bărbătesc alcătuit de Arhimandritul Visarion, care cânta la Mitropolie în Duminici şi zilele de sărbătoare.

Ioan Bunescu a fost primul compozitor care s-a preocupat de un repertoriu adecvat cântării corale, realizând tipărirea colecției „*Repertoriul choral religios cuprinzând compozițiunile celor dintâi maeştri şi scriitori români.*" (1886), prezența sa în calitate de dirijor la corul Mitropolitan fiind de scurtă durată (1884?-1885).

Au urmat la conducerea corului Mitropoliei: Nicolae Bănulescu (1888 – 1891); Gheorghe Cucu – compozitor care a îmbogățit repertoriul corului, muzica fiind inspirată din muzica psaltică şi folcorul românesc; Nicolae Oancea (1932 – 1940); Preot Ioan Popescu-Runcu, care a condus un cor bărbătesc în colaborare cu Remus Țincoca (1940-1942); Ştefan Stoicescu (1942 – 1946); Ştefan Popescu, renumitul profesor de la Academia Regală (1946 – 1947), în scurtă colaborare cu D. Stancu. Cea mai lungă colaborare a avut-o dirijorul - compozitor Nicolae Lungu (1947-1985), urmat de Constantin Drăguşin, compozitor, Doctor în Teologie (1985 – 2008).

Părintele lector.univ.dr. Stelian Ionaşcu, absolvent al Facultății de Teologie şi al Conservatorului bucureştean, activează ca dirijor secund din 1993, iar din anul 2008, ca dirijor principal, implicându-se în întinerirea şi modernizarea corului care înnobilează Liturghiile duminicale şi sărbătorile religioase, având o sonoritate care impresionează prin omogenitate, expresivitate şi suplețe. Părintele lector.univ.dr. Stelian Ionaşcu este preocupat de tot ce este nou în muzica corală, având un contact permanent cu publicul, prin susținerea de concerte, în Capitală şi în țară.

Corala Patriarhiei are un repertoriu vast de muzică religioasă şi laică, demonstrând calitățile unui cor academic, prin abordarea unui repertoriu de dificultate, din muzica universală şi românească, de la muzica polifonică a Renaşterii, până la muzica contemporană. În concertul de la Constanța, corala a interpretat: Paul Constantinescu – *Rugăciunea inimii*, Sabin Drăgoi - *Să se umple gurile noastre de lauda Ta, Doamne*, Paul Constantinescu – *De frumusețea fecioriei Tale*, Lodovico da Vittoria – *Ave Maria*, Eric Witacre (sacre) – *Sleep*, Ion Vidu – *Răsunet de la Crişana*, Corneliu Cezar – *Flăcări şi roți*, solişti – Ciprian Mardare şi Ramona Nicolau.

A doua zi, în cadrul slujbei Duminicale de la Catedrala *Sfinții Petru şi Pavel* din Constanța, Corala Patriarhiei a dat Răspunsurile la Sfânta Liturghie, impresionând prin prestația profesională şi prin introducerea unui *Aliluia* de Sabin Pautza.

Catedrala a fost neîncăpătoare, cei prezenți la slujbă, fiind încântați de armoniile corului care au contribuit la crearea unui atmosfere religioase speciale.

Încă o dată, muzica corală a demonstrat că merge direct la suflet. Şi cât de adevărate ni se par cuvintele compozitorului Edgar Varèse: „Muzica nu este o poveste, nu e pictură, nu e filosofie. Ascultați-o, nu o descrieți. Muzica fiind o formă specială de gândire nu poate exprima nimic, decât prin ea însăşi".

Un Şostakovici imperial

Doina MOGA

La sfârşitul lunii septembrie am avut plăcerea să mă reîntâlnesc cu două vechi şi dragi cunoştinţe: o orchestră şi un dirijor, care la rândul lor s-au reîntâlnit la Sala Palatului pentru a tălmăci o simfonie de Şostakovici. Mă aşteptam la un concert bun, cunoscând performanţele de excepţie ale celor trei implicaţi în concert, dar mărturisesc că ceea ce am ascultat a depăşit cu mult aceste aşteptări. Şi asta tocmai cu o simfonie (a IV-a) ce nu se regăseşte prea des în repertoriul permanent al marilor orchestre, deşi din ea răzbate Rusia prin monumentalitate, vibraţie şi creionările în clar a reflexelor de viaţă ale acestui colos. Se ştie că şcoala lui compo-nistică a fost tot timpul originală, de la compozitorii ruşi inspirându-se groso modo o mare parte din muzica occidentală. Vezi Musorgski, Korsakov, Prokofiev, Scriabin, Ceaikovski, etc. Iar succesul, ca şi cunoaşterea ei fiind aproape garantată cel puţin de-a lungul epocii moderne. Şi totuşi, această simfonie se cântă foarte rar. Oare de ce? Poate pentru că a fost scrisă în pofida culturii de stat a Rusiei comuniste, neilustrând prin nici o nuanţă glorificarea ei; poate pentru e foarte dificil de cântat şi evident de dirijat; poate pentru faptul că necesită o orchestră completă şi complexă, cu o diversitate de suflători rarisimă, ce trebuie să cânte pe instrumente performante, perfecte chiar; sau mai degrabă pentru că *fiind scrisă cu suflu imperial nu putea fi interpretată bine decât de o orchestră imperială*, cum a fost cazul acum, şi dirijată de un finlandez (de altfel foarte hăruit stăpânitor al baghetei) ce cunoaşte bine vecinătatea Rusiei şi implicit universul ei aparte.

A fost imperial. Totul: şi interpretarea, şi orchestra şi dirijorul şi conlucrarea dintre ei, şi instrumentele muzicale şi sunetele lor, şi vibraţia lor şi omogenitatea şi claritatea lor şi căldura şi forţa lor şi nuanţele lor şi înţelegerea şi dăruirea lor, chiar şi acustica sălii, atât de contestată în ocazii similare. În ora desfăşurării ei (a simfoniei) nu s-a tuşit, nu s-a foit, nu s-a hârâit, nu s-a mişcat nimeni, toţi cei 4.000 de oameni cunoscători sau nu intuind probabil, că sunt martorii unui miracol muzical ai cărui creatori impecabili au fost Radio BBC Orchestra şi dirijorul finlandez Jukka-Pekka Saraste.

La final nimeni nu pleca. Magia persista şi după bis. Iar dacă prin absurd s-ar mai fi cântat încă o dată – lucru total improbabil, datorită imensului efort, de altfel perfect conjugat cu participarea afectivă, cu tehnica, talentul şi disponibilitatea sufletească a membrilor orchestrei, ca şi a dirijorului lor –, publicul, vreo 4.000 de suflete, în ciuda orei târzii, ar fi rămas fascinaţi pe locurile lor, captivi în poveste. Şi repet, toate astea, cu o simfonie foarte rar cântată, şi deci foarte puţin cunoscută. Secretul cred că a constat în faptul că viziunea dirijorului Jukka-Pekka Saraste asupra acestei simfonii a izvorât direct din viziunea lui Şostakovici. Prea a ieşit totul perfect! Dar, degajaţi şi relaxaţi (de parcă ar fi cântat un vals), orchestră şi dirijor s-au ridicat în picioare să mulţumească publicului pentru îndelungile-i aplauze. Ropote, ropote, ropote!, a căror ecou încă se mai aude şi acum. Fericiţi cei ce au fost martorii imperialului concert (partea a II-a) şi infinite păreri de rău pentru cei ce l-au ratat.

De! Sunt foarte rare aceste fuziuni. Şi cum nimeni nu are cum să le ştie dinainte, doar norocul te ia de mână şi te îndrumă!

Jukka-Pekka Saraste

Diodor Nicoară - 70

Lava BRATU

În toamna anului 1969, la conducerea Corului Filarmonicii „Banatul" venea un tânăr de 27 de ani, purtând un nume rar, a cărui semnificație etimologică este *dar divin*. Proaspătul absolvent primea acest ansamblu de la maestrul Ion Românu, cu următorul mesaj: „Eu cred că Dumnezeu mi te-a scos în drum şi sper că nu greşesc. Te rog, însă, un singur lucru: când o să-ți vină rândul, şi ție, să laşi corul acesta pe mâna altuia, să nu îl laşi mai rău decât l-ai găsit; dacă poți, mai bun". Alegerea a fost într-adevăr providențială, Diodor Nicoară, discipolul de atunci, dovedindu-se un dirijor de mare vocație, care a sporit moştenirea încredințată.

Ca ucenic al maestrului Ion Pavalache şi membru al corului „Gavriil Musicescu", tânărului dirijor i-a revenit munca de instruire a vocilor, „un antrenament extraordinar. Când am ajuns la Filarmonica din Timişoara, nu eram numai bariton în cor, ci aveam deja şi o experiență de dirijor". În stilul său concis, maestrul îşi rezumă întreg parcursul: „În septembrie 1969, Ion Românu s-a retras de la corul Filarmonicii ca să-mi lase mie postul. Am funcționat împreună cu maestrul Mircea Hoinic până în '74, când dânsul s-a pensionat. Din '74 am rămas singur. Timp de 37 de ani am fost dirijor la Corul Filarmonicii „Banatul". Ne aflăm, aşadar. în fața celei mai longevive cariere de dirijor de cor al Filarmonicii „Banatul", în timpul căreia s-a derulat o viață muzicală impetuoasă şi exigentă, s-au deschis drumuri şi mereu a fost o țintă de atins. Memoria colectivă, monografia corului şi cronicile existente atestă un repertoriu de mare anvergură, cu un nivel tehnic-interpretativ de înaltă ținută. Sub bagheta sa, Corul Filarmonicii „Banatul" a sporit în strălucire şi faimă. A abordat peste 1.000 de titluri din literatura muzicală românească şi universală, în concerte vocal-simfonice şi *a capella*, şi a prezentat programe cu largă deschidere stilistică. Puternic ataşat muzicii româneşti, şi în special celei bănățene, Corul Filarmonicii „Banatul" ne-a oferit seri de neuitat, cu invitați de marcă, cu programe de cinstire a înaintaşilor şi a confraților în viață, cu delicioase cântece în grai bănățean şi nenumărate cereri de bis. Să ne amintim şi faptul că sub conducerea sa, la Timişoara, s-au cântat zeci de lucrări în primă audiție (de multe ori absolută). Tot aici, din 1983, au fost posibile concertele de colinde, deoarece, cu popularitatea, naturalețea şi cutezanța care îl caracterizează, muzicianul a reuşit să mai înmoaie din dogmatismul vremii.

În marea sa dragoste pentru muzică, a creat evenimente, a fondat şi a dirijat şi alte formații, ca mândrul Cor din Chizătău, tinerescul „Menestrelli", apoi corala bărbătească „Sabin Drăgoi" şi concursul cu acelaşi nume sau corala camerală „Sursum Corda". Din ampla sa activitate menționăm şi înregistrările radio-TV şi de la marile case de discuri, mijloace minunate de propagare a creației româneşti clasice şi contemporane.

Diordor Nicoară dirijând

Dirijorul şi-a condus coriştii în nenumărate concerte, concursuri şi festivaluri în țară, dar şi în turnee şi concursuri internaționale, de unde s-a întors cu lauri şi excelente cronici. Premiile sale sunt importante, iar dosarele de presă impresionante. Dintre distincții, amintesc Premiul Asociației Oamenilor de Teatru şi Muzică, apoi premiile de la Vatican şi Ordinul Național „Serviciu Credincios" în grad de Cavaler. Alături de mulțimea cronicilor care vorbesc despre profesionalismul şi gustul desăvârşit al dirijorului, în mapele sale există şi declarații proprii, în interviuri, materiale relevante. Iată, de pildă, o mărturisire în care Domnia-Sa se defineşte în raport cu ceilalți: „Cred sincer în colectiv, în seriozitatea lui, cred în cinste şi în corectitudine, sunt optimist, îmi iubesc bănățenii şi țara". Citez şi un fragment referitor la fenomenul coral bănățean: „Reamintesc importanța bisericii, unde oamenii se întâlneau în fiecare Duminică, bucurându-se de harul muzicii şi, în acelaşi timp, se perfecționau sub bagheta unor dirijori amatori, ce-i drept, dar cu mare dăruire pentru comunitate. Faptul că nu erau dirijori cu şcoală le permitea să iasă din dogme, aceasta dând unicitate muzicii corale din Banat". Redăm mărturii şi despre cum a fost primită muzica de ritual ortodox la Marele Dom din Napoli: „După concert, au venit timizi şi mirați să mă întrebe dacă aceştia sunt compozitori români, dacă sunt în viață, dacă e muzică nouă... Au rămas impresionați de amplitudinea muzicii bisericeşti din România. Mai târziu, când am ajuns să prezentăm această muzică şi la Vatican, ea a început să fie recunoscută". Despre corala „Sursum Corda", „prima prezență ortodoxă în istoria Vaticanului", şi unul dintre concertele dirijate acolo, maestrul povesteşte: „La spectacolul de gală al concursului din 1995, toate corurile participante au prezentat câte două, trei piese; ei bine, noi am prezentat un spectacol în toată regula de colinde româneşti. Am fost ovaționați minute în şir de către un auditoriu format din 5.000 de oameni. De atunci, primim invitații în fiecare an".

Ajutat de spiritul său practic şi o fantastică putere de muncă, la un moment dat, în imposibilii ani ai autofinanțării, dirijorul Diodor Nicoară a preluat şi conducerea Filarmonicii „Banatul", directoratul său continuând şi după Revoluție, la dorința colectivului. Ca orice artist autentic, s-a manifestat ca o conştiință a timpului în care trăieşte, iar atitudinea sa civic-națională s-a făcut simțită şi din postura de senator independent în parlamentul României. A lăsat în presa locală şi centrală accente grave şi semnale dramatice, care astăzi, după două decenii, uimesc prin acuratețea lor pătrunzătoare. A înțeles repede şi că, în acea lume riscă să devină *vox clamantis in deserto* şi că politica nu-i este cea mai potrivită tribună: „Este păcat că a fost nevoie să intre artistul în politică şi nu cei care trebuiau s-o facă. Încet-încet, artistul se va retrage, pentru că nu va renunța la vocația sa".

Astăzi, vocația şi carisma sa artistică se manifestă în calitate de profesor asociat al Facultății de Muzică din cadrul Universității de Vest din Timişoara, unde conduce Corul instituției şi susține un masterclass de dirijat coral. Ne vine să credem sau nu, maestrul Diodor Nicoară a împlinit 70 de ani. Ocazie să îi dorim viață lungă şi frumoasă şi să-i adresăm un cald La mulți ani!

Liedul românesc la rampă

Recitalul Extraordinar de lied care a încununat în Saloanele Cercului Militar din Braşov Cursurile de Măiestrie Artistică oferite de soprana Mariana Nicolesco în cadrul Festivalului şi Concursului Național al Liedului Românesc, a atins culmi ale entuziasmului prin splendoarea şi magia creațiilor interpretate şi prin nivelul excepțional la care le-au prezentat tinerii interpreți.

Carmen Petra Basacopol

Mariana Nicolesco: «Triumful manifestărilor dedicate liedului - un eveniment excepțional al culturii noastre»

Artă de o noblețe absolută, artă a interiorității secrete a sufletului exprimată printr-un stil de o supremă eleganță şi rigoare, liedul a reintrat în patrimoniul viu al culturii noastre odată cu Festivalul, Concursul şi Cursurile de Măiestrie Artistică inițiate de marea soprană în anul 2003. Liedul românesc şi-a revelat imensa bogăție expresivă, fondată pe vechiul nostru *cântec de dor*, liedul românesc considerat în contextul european al acestei arte, aşa cum a fost pus în valoare an de an de aceste importante manifestări.

Recitalul Extraordinar care a încheiat ediția din acest an a fost închinat în mod special aniversării a 150 de ani de la naşterea lui Claude Debussy şi comemorării lui Jules Massenet, la 100 de ani de la trecerea sa în eternitate. De asemenea, lui Johannes Brahms şi lui Felix Mendelssohn Bartholdy, lui Tiberiu Brediceanu, la 135 de ani de la naştere, şi maeştrilor contemporani, Carmen Petra Basacopol şi Adrian Pop prezenți în sală şi care, împreună cu Mariana Nicolesco şi cu renumitul muzicolog Octavian Lazăr Cosma au lucrat cu tinerii interpreți în fiecare din zilele consacrate acestor Cursuri de Măiestrie Artistică.

«Am fost fericită să văd cât de frumos au fost cântate superbele lieduri de Debussy şi Massenet interpretate şi de mine, în Recitalurile mele la Teatrul alla Scala din Milano, ca şi liedurile lui Brahms, acompaniată atunci de marele pianist Robert Kettelson. Şi trebuie să subliniez acum că Peter Kolcsar s-a impus şi el ca un formidabil pianist, atât în repertoriul amintit cât şi în repertoriul românesc», a declarat Mariana Nicolesco.

Adrian Pop

Au entuziasmat pur şi simplu prin măiestrie, sensibilitate, inteligență, rafinament stilistic sopranele Nicoleta Maier, Bianca Mărgean, Aida Pavăl, Daniela Păcurar, Noemi Veress, baritonul Cristian Hodrea şi, să nu vă mirați, baritonul chinez Shuang Fang, care studiază canto la Bucureşti, uimind publicul prin modul în care a interpretat liedurile româneşti ale lui Tiberiu Brediceanu. Creațiile acestuia, ale lui Carmen Petra Basacopol şi Adrian Pop au încântat publicul, dovedind încă o dată că manifestările dedicate *liedului* nostru constituie un eveniment excepțional al culturii româneşti în context internațional.

IOAN D. CHIRESCU

Monografie de Mariana Popescu

Am să încep acest demers cu un citat care a devenit emblematic, ca mod de gândire şi de implicare pasionată a Marianei Popescu, în realizarea celor două monografii dedicate marilor personalități dobrogene – Ioan D. Chirescu şi Boris Cobasnian: “A defini destinul unui artist înseamnă a investiga universul complex al personalității sale urmărind sinuosul drum spre perfecțiune pentru care îşi dedică întreaga sa viață. Puțini sunt cei care în lupta pentru îndeplinirea unui ideal, au parte de satisfacții pe măsura sacrificiilor.”

În decembrie 2011 a avut loc la Cernavodă a XXX-a ediție a Festivalului Coral Internațional *Ioan D. Chirescu* – realizare de amploare dedicată memoriei compozitorului, dirijorului, pedagogului-rector al Conservatorului de Muzică “Ciprian Porumbescu” din Bucureşti şi, în special, **omului** de neuitat care a fost remarcabilul muzician *Ioan D. Chirescu*.

În deschiderea festivalului a fost lansată monografia *Ioan D. Chirescu*, cu un cuvânt introductiv susținut de subsemnata, în calitate de preşedintă a juriului, dar şi ca studentă a maestrului, rememorând atmosfera care se degaja în preajma sa, de profundă blândețe, înțelepciune şi profesionalism, precum şi o prezentare explicită a lucrării de către autoare.

În acest context, am ocazia să scriu despre Mariana Popescu, personalitate complexă, care s-a impus în contextul vieții muzicale româneşti într-o ipostază plurivalentă – compozitor, muzicolog, dirijor şi pedagog înzestrat cu acea capacitate de acumulare, sinteză şi redare firească a fenomenului

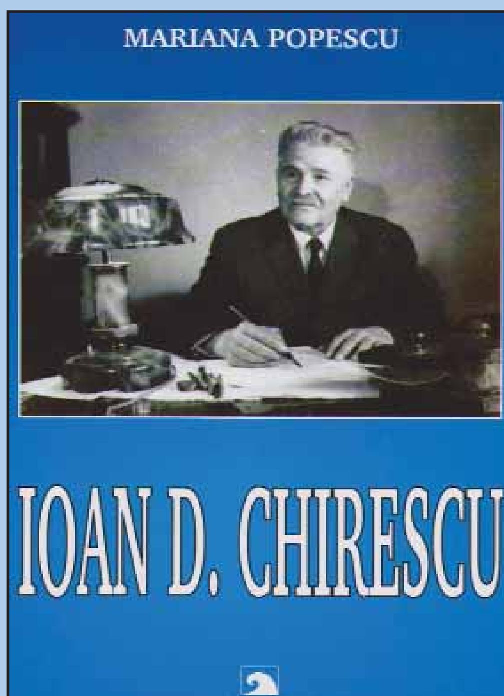
muzical, pornind de la profunda lui trăire şi înţelegere, atât în ceea ce priveşte actul creator în sine, concretizat în lucrări care i-au adus mai multe premii naţionale de prestigiu şi un premiu internaţional, cât şi prin reputatele concerte în ţară şi străinătate, în calitate de dirijor dăruit şi competent, cu cele trei coruri pe care le-a înfiinţat în decursul timpului – *Campanella, Cantilena, Villanella* – obţinând mai multe premii internaţionale. De remarcat bogata sa activitate muzicologică, de factură ştiinţifică, concretizată în preţioase lucrări teoretice de specialitate, cât şi printr-un bogat evantai de conferinţe, studii, comunicări ştiinţifice, cantracte de cercetare pe plan naţional şi internaţional, cursuri şi mai multe cărţi tipărite etc.

Iată o sumară incursiune în prolifica şi diferenţiata sa activitate care creionează profilul unui remarcabil muzician dăruit artei muzicale corale.

Într-un moment în care încă mai trebuie insistat ca eficienţa tiparului, în ceea ce priveşte creaţia corală românească, să-şi găsească expresia reală, apare o idee lăudabilă a reputatei edituri *Ex Ponto* pentru preocupările cultural-educative, dorind să le scoată în relief şi să aşeze valorile spirituale româneşti pe locurile bine meritate în ierarhia lor firească.

Aş sublinia acest fapt, ca act de cultură, cu implicaţii generale, în sensul respectului faţă de valoroasa tradiţie corală a neamului nostru. În acest context, consider ca o realizare de excepţie tipărirea lucrării Marianei Popescu dedicată personalităţii marcante a lui **IOAN D. CHIRESCU**.

Rulajul pe cele cinci capitole – încadrate de o *Prefaţă* semnată de compozitorul şi eminentul pedagog Dragoş Alexandrescu şi *Cuvântul înainte* al autoarei – este susţinut şi argumentat prin idei teoretice personale, a ceea ce reprezintă motivaţia, implicarea intro- şi extra-perceptivă a fenomenologiei artistice abordate.

Nu ar avea sens prezentarea fiecărui capitol în parte, deoarece acest lucru l-a realizat substanţial autoarea. Are sens, însă, marcarea unor idei importante referitoare la evoluţia sau involuţia artei corale româneşti în condiţiile istorico-sociale pe care le-a străbătut ţara noastră în decursul timpului. Una din ideile rulate de autoare, în consens cu crezul marelui pedagog Ioan D. Chirescu, are în obiectiv educaţia prin cântul coral: "în condiţiile secolului XXI în care întâlnim frământări în toate compartimentele vieţii, un rol deosebit în modelarea copiilor şi tinerilor îl are educaţia artistică prin intermediul cântului coral, care aduce un plus de echilibru intelectual şi emoţional, stimulează creativitatea, fiind esenţială pentru modelarea personalităţii umane. Practica muzicală a demonstrat faptul că activitatea de a cânta în cor reprezintă nu numai o funcţie muzicală, ci şi o funcţie socială."

Acest fenomen a fost observat în America şi în alte state cu economie dezvoltată şi, în consecinţă, s-a dat importanţa cuvenită educaţiei muzicale, ceea ce vine în contradicţie cu modalitatea autohtonă de a "sprijini", în general, valoarea şi, în special, arta muzicală cultă prin *scoaterea orelor de muzică din şcoli şi licee*, fenomen regretabil care a dus în timp la lipsa unei culturi muzicale generale, la cultivarea prostului gust şi la confundarea dramatică a valorilor, ajungându-se până la inversarea lor.

Există şi au existat oameni dăruiţi adevăratei arte muzicale. Aceştia au cultivat valoroasa tradiţie a creaţiei corale româneşti, devenind ei înşişi modele de netăgăduit pentru viitor. S-ar putea da, în acest sens, multe exemple benefice, dar mă rezum la optica compozitorului Alexandru Paşcanu care ne-a oferit una dintre cele mai frumoase şi plastice definiţii ale corului:"Consider corul un instrument, o orgă umană cu coarde vocale, acţionată prin nişte clape numite suflete. Mânuirea claviaturii la cel mai înalt nivel este partea cea mai anevoioasă a celui care o acţionează. Cine se grăbeşte să obţină sonorităţi, neglijând claviatura, nu va ajunge departe şi, mai ales, nu va atinge marile înălţimi."

Mariana Popescu

Mărturisesc că în urma parcurgerii volumului scris de autoare, axat pe problematica complexă a muzicii corale, am avut momente de împlinire a ceea ce reprezintă vocea umană, prin cânt şi simţire, din trecutul istoric îndepărtat al vremilor încă neuitate, până în zilele noastre, vremi care nu arareori par a fi uitate.

În acest sens, amintesc unul din gândurile personale: *în privinţa muzicii vocale, instrumentul primordial în făurirea şi perpetuarea artei sonore, cea care a situat glasul uman la nivelul exprimărilor sufleteşti prin sunete nedefinite verbal, cea care a pus cuvântul cu zdrobitoarea-i forţă de expresie pe rampa universului sonor, ea va dăinui deapururi atâta vreme cât umanul percepe şi comunică prin simţuri şi cuvânt.*

Având în vedere că muzica, în general, şi cea vocală, în special (întrucât au la bază cuvântul), este un nepreţuit refugiu al sufletelor, demonstrându-se aceasta prin vibraţia adâncă a celor care ard în timp, şi peste timp, în „focul viu" al artei sonore, sunt îndreptăţită să afirm că indiferent de mersul implacabil al istoriei sau de transformările inerente ale societăţii, arta vocală va exista atâta vreme cât muzica va rămâne *liantul inefabil şi etern al sufletelor umane*.

Revenind la lucrarea Marianei Popescu care a suscitat o seamă de consideraţii, fiind incitantă din mai multe puncte de vedere: istoric, ştiinţific, estetic şi emoţional, ea se defineşte prin ideile pertinente expuse, cât şi prin referinţe ce acoperă zone ale cunoaşterii cu privire la evoluţia artei corale, creaţie şi interpretare în interdependenţă cu evoluţia instrumentului aferent (corul) peste care s-a derulat caruselul istoriei, rostogolind timpul cu încărcătura lui specifică, diferenţiată.

Volumul intitulat *Ioan D. Chirescu* este, de fapt, o încununare a unei deosebite activităţi în plină evoluţie, interesantă ca problematică şi desfăşurare, utilă procesului de învăţământ de specialitate, şi reprezintă mărturia vie a unui muzician de substanţă, sensibil şi dăruit cu adevărat artei muzicale într-o permanentă căutare şi meditaţie asupra complexităţii existenţei. Sunt relevante următoarele cuvinte ale autoarei:„Ioan D. Chirescu ocupă un loc de frunte în galeria muzicienilor români, în tripla sa calitate de compozitor, dirijor şi pedagog. În fiecare dintre aceste domenii care s-au întrepătruns în permanenţă pe tot parcursul activităţii sale, *Maestrul* a lăsat urme puternice, aducând contribuţii însemnate...Maestrul nu este uitat pentru că *marile spirite străbat veacurile.*"

Irina ODĂGESCU-ŢUŢUIANU

Laudatio

Chiar cu o zi înainte de Deschiderea celui mai strălucitor festival al Artelor Spectacolului Muzical, organizat de Teatrul Național de Operetă "Ion Dacian", managerul general al acestei instituții, Ioan Răzvan Dincă, a primit o excepțională distincție din partea statului maghiar.

Medalia "Pro Cultura Hungarica" i-a fost decernată de către Ambasadorul Republicii Ungare, într-un cadru ceremonios, Excelența Sa accentuând faptul că Răzvan Dincă este singurul român onorat cu această prețioasă recunoaştere, primită în urma numeroaselor evenimente create la Bucureşti şi la Budapesta, musicaluri, operete şi concerte, în care a pus în valoare valențele excelționale ale colaborării dintre artiştii români şi cei maghiari.

După prezentarea ordinului prin care se conferă medalia, a fost citit un LAUDATIO, scris de către Alina Moldovan, prim-colaborator al laureatului, cea care cunoaşte cel mai îndeaproape activitatea şi succesele lui Răzvan Dincă.

Excelențele Voastre,
Distinşi invitați,

Cu acest fericit prilej, îmi revine iată onoarea şi bucuria de a spune câteva cuvinte despre un coleg şi apropiat colaborator şi, mai presus de aceasta, despre un prieten drag.

Meritele sale profesionale sunt numeroase şi se leagă de o lume căreia i s-a dedicat în totalitate atât în calitate de manager, cât şi în calitate de om de creație, şi anume aceea a artelor spectacolului. Pentru a menționa doar câteva dintre momentele-cheie ale parcursului său profesional impresionant, voi începe cu faptul că în anul 2002, la vârsta de numai 28 de ani, devenea cel mai tânăr manager de teatru din țară, preluând conducerea Teatrului „George Ciprian" din Buzău, unde s-a remarcat prin abordarea sa modernă, activitatea intensivă, precum şi calitatea şi anvergura proiectelor inițiate şi introducerea acestei instituții în circuitul teatral european.

Doar patru ani mai târziu, proiectul de management inovator pe care l-a propus pentru o instituție de această dată cu rang național - Teatrul de Operetă – avea să îi dea şansa de a imprima un nou curs unui teatru până atunci aproape inexistent în peisajul cultural-artistic. În afara schimbării complete a perspectivei instituției şi a inițierii şi coordonării unor proiecte de mare anvergură (precum Festivalul anual „Viața e frumoasă!" sau proiectul european SCENART – Sprijin pentru competențe în artele spectacolului din România), conducerea sa a însemnat interacțiunea permanentă cu lumea spectacolului muzical de peste hotare şi îmbogățirea activității teatrului cu un tip de spectacol puțin exploatat în România, însă extrem de apreciat în străinătate: spectacolul de musical.

Nu în ultimul rând, acestei activități manageriale i se adaugă şi o bogată activitate artistică, ce a rezultat în montarea a peste 20 de spectacole de teatru dramatic şi teatru muzical începând cu anul 2000.

Premisa pentru reuşitele sale şi pentru acest parcurs profesional de excepție au reprezentat-o fără îndoială calitățile sale profesionale, la care sunt martori toți cei care au lucrat alături de el – stilul de management îndreptat spre viitor, curajul şi tenacitatea de a construi şi reconstrui lucruri mari şi, pentru a sintetiza, capacitatea de a urmări un ideal prin mijloace suficient de pragmatice încât acesta să devină realitate. Exemplul cel mai recent îl constituie energia cu care a luptat pentru ca Teatrul de Operetă să beneficieze în sfârşit de o sală de spectacole proprie, modernă şi adecvată activității sale. O personalitate vizionară care a ştiut să îi motiveze, să îi mobilizeze şi să le ofere instrumentele necesare reuşitei acelora din echipa sa, insuflându-le încredere şi în momentele mai dificile şi îndrumându-i.

În câteva cuvinte, este vorba despre tendința spre perfecțiune, despre noblețe chiar şi în situații limită, despre simțul valorii, despre putere şi totodată sensibilitate, despre stăruință şi, nu în ultimul rând, despre permanenta căutare a idealurilor. Îi mulțumesc pentru prietenia sa şi pentru toate lucrurile pe care le-am învățat făcând parte din aceeaşi echipă şi îl felicit din suflet pentru acest premiu.

Vă mulțumesc pentru atenție!

Primul masterclass de instrumente vechi orientale din România

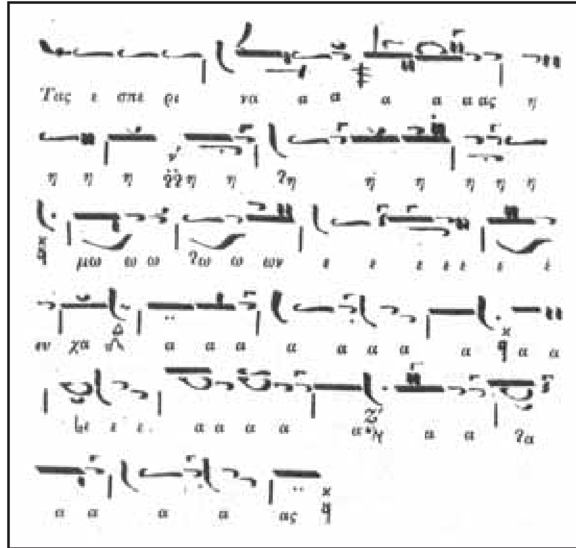
Cleopatra DAVID

După seria de concerte de muzică orientală şi muzică veche românească organizate anul trecut de Asociația pentru Cultură şi Tradiție „Anton Pann" împreună cu Institutul Cultural Român în cadrul programului *Când Bizanțul eram noi*, un nou proiect, de data aceasta educațional, a adus în prim plan muzica de curte din Țările Române. Echipa condusă de doctorandul Constantin Răileanu explorează un sector al istoriei muzicii româneşti practic absent din tratatele conservatoarelor, aducând prin concertele lor dovada sonoră a ancorării culturii noastre în spațiul oriental. Proiectul actual face un pas înainte, propunând formarea tinerilor muzicieni în acest tip de muzică şi implicit în folosirea instrumentelor specifice.

În perioada 30.09.2012 – 06.10.2012 a avut loc la Bucureşti primul masterclass dedicat muzicii orientale organizat de Asociația pentru Cultură şi Tradiție „Anton Pann", proiect finanțat de Administrația Fondului Cultural Național. Au fost invitați muzicieni renumiți din Grecia şi Turcia: Alkis Zopoglou – kanun (Grecia), Ahmed Şahin – ney (Turcia), Kyriakos Petras – vioara (Grecia), Mehmet Bitmez – oud (Turcia), Mehmed Fatih Zulfikar – percuție (Turcia). Cursurile au fost urmate de un concert al absolvenților, susținut în data de 10 octombrie în studioul „Mihail Jora" al Radiodifuziunii Române

Intitulat „Tradiție şi Măiestrie", concertul i-a adus pe scenă pe membrii Formației Vocal-Instrumentale de Muzică Veche „Anton Pann": Alina Constanța Horez – vioară, Alexandru Stoica - *oud* (lăută araba), Andrei Zamfir Andrei - *baglama* (lăută cu gât lung) Raileanu Constantin – voce şi *daire*, şi pe invitații lor Cristian Nica – voce şi *darbuka* egipteană şi Călin Burloiu – *bendir*, cu toții fiind absolvenți ai cursurilor de instrumente tradiționale orientale. Spectacolul a fost structurat în două părți: prima dedicată muzicii otomane şi celei româneşti devenită populară în spațiul otoman, iar partea a doua a conținut lucrări greceşti, turceşti şi româneşti din secolul al XIX-lea.

Am ascultat astfel în prima parte *peşrevuri* (formă instrumentală a muzicii otomane) din colecția lui Dimitrie

Cantemir şi lucrări de Nâyî Osman Dede (sec XVII-XVIII), Hulusi Gökmenliö (sec. XX) şi Anton Pann. Alăturarea *Sarabandei* din Colecția *Ali Ufki* (sec. XVII) unui *peşrev* din colec-ția Cantemir, ambele în acelaşi *maqam* (scara modală specifică muzicii perso-arabe) a fost, aşa cum declara şi condu-cătorul ansamblului, Constantin Răileanu, o idee preluată de la Kiya Tabassian – muzician de origine iraniană, conducătorul ansamblului *Constantinople* prezent anul trecut în concertele pro-iectului *Când Bizanțul eram noi.* Alăturarea celor două piese are rădăcinile în practica muzicii orientale în care melodiile transmise oral erau îmbogățite. Subtilitățile intonaționale ale *maqamurilor* şi ornamentica microtonală specifică au fost strălucit redate de soliştii instrumentali: *oud*-istul Alexandru Stoica şi violonista Alina Constanța Horez. Cei doi au avut pe rând momente de virtuozitate, de lirism, apoi împreună au construit dialoguri mergând până la duel şi în final au restabilit unitatea discursului. Nu au lăsat rece publicul nici momentele solistice ale lui Constantin Răileanu, a cărui voce caldă se plia cu uşurință pe melismele cântului oriental.

Cea de a doua parte a concertului a conținut melodii aparținând sultanului Abdul Aziz, lucrări din colecția lui Anton Pann sau piese anonime româneşti şi greceşti din secolul al XIX-lea. Foarte interesante şi surprinzător-unitare au fost colajele realizare de Constantin Răileanu cu melodii din cele trei culturi. Şi poate cel mai interesant din acest punct de vedere a fost bisul care a adus pe scenă un vechi cântec cunoscut cu numele de „Hora morii", citat de George Enescu în *Rapsodia I* şi găsit de Constantin Răileanu într-o culegere…grecească. Cei doi solişti instrumentali au avut din nou ocazia sa afirme suplețea tehnică şi finețea intonațională, în special violonista Alina Horez, care a dovedit în *Colajul de dansuri româneşti* din Colecția *Izvoare ale muzicii româneşti* - Gheorghe Ciobanu (1976 - 5') o agilitate remarcabilă.

Am urmărit cu interes concertul din 10 octombrie şi, deşi mi-aş fi dorit să-i văd pe scenă şi pe maeştrii acestor tineri interpreți şi cercetători, structura programului şi nivelul artistic nu au dezamăgit. Inițiativa Asociației pentru Cultură şi Tradiție „Anton Pann" de a redescoperi şi completa paginile lipsă ale istoriei muzicii româneşti este una ambițioasă. Proiectele lor nu au doar valoare istorică, ci de redescoperire şi restabilire a propriei identități, obstacole fiind atât tendința actuală de globalizare, cât mai ales preferințele culturale ale societății contemporane ce pendulează între nostalgie şi snobism.

MAIA CIOBANU 2012

Corina BURA

Este un mare privilegiu pentru noi, cei care urmărim cu interes şi simpatie fenomenul muzicii româneşti contemporane, să asistăm la serile atât de interesante pe care Muzeul Naţional „George Enescu" în colaborare cu UCMR le organizează în somptuoasele săli ale Palatului Cantacuzino. Sunt ceasuri în care este etalată o artă de cea mai bună calitate, prin selecţie, prin interpreţi şi mai ales datorită faptului că întotdeauna mistagogul este întrupat de către o persoană extrem de competentă, dacă nu de însuşi autorul a cărui operă este supusă judecăţii unei asistenţe avizate; pentru că, hélas, pe impunătoarele porţi păşesc doar muzicieni de rang înalt sau studenţi pasionaţi (îmbucurător, în număr destul de mare) care se implică în tot acest demers. Joi, 11 octombrie compozitoarea **Maia Ciobanu** a fost subiectul unui portret, mai bine zis al unui autoportret sonor, programul cuprinzând reperele unui traseu care numără 31 de ani de creaţie (1981-2012). Concertul a fost dedicat memoriei poetului **Tudor Mihai Cazan**, o sensibilitate excepţională prea timpuriu absorbită de Continuum. La acest gest s-a asociat şi unul dintre marii seniori ai componisticii româneşti, **Octavian Nemescu** prin lucrarea al cărei titlu nu mai are nevoie de nici o explicaţie *Le roi va mourir?!,* profetică inspiraţie care va marca şi destinul propriei familii... Echipa interpreţilor a curpins colaboratorii fideli, recunoscând astfel pe violonista **Cornelia Bronzetti**, Cvartetul *Florilegium* alcătuit din **Marius Lăcraru**, **Ladislau Csendes**, **Maria Fecioru** şi **Anca Vartolomei** în timp ce sunetul pentru muzica electronică sau electro-acustică a fost asigurat de ing. **T. F. Cazan**; textul programului a fost conceput şi susţinut de Maia Ciobanu. Seara

Cvartetul Florilegium

s-a deschis cu o lucrare scrisă în 1981 intitulată *Trei sculpturi pentru cvartet de coarde* inspirate din plastica lui Constantin Brâncuşi: *Cuminţenia pământului*, *Himera* şi *Muza adormită*. Tehnica precisă a scriiturii este ascunsă de efecte care creează un spaţiu al visului în care se insinuează structuri distincte întreţesute sau fragmentate, completate cu texte poetice. Un câmp virtual al halucinaţiei hipnagogice, languros, populat cu glissandi, tremolo, ponticello, ornamentat, bizantin, în care dăm frâu imaginaţiei la ..."ce poate visa o muză"... Dacă unii creatori de muzică dezvoltă clase de compoziţie, Maia Ciobanu păstrează totul într-un *Jurnal al vieţii,* care înglobează opera sa, de trăire propriu-zisă, aşternută pe portativ, iar *Jurnal '99* este unul dintre cele mai dramatice. În acest caz muzica electroacustică devine şi rămâne instrumentul principal care creează spaţiul şi modelează timpul aflat sub stăpânirea Destinului, cel din urmă personificat de o formulă ritmico-melodică a cărui desinenţă este interogativ-imperativă, extrasă parcă din arsenalul beethove-nian. Pe acest suport apar celelalte evenimente muzicale dominate de vasta intervenţie a viorii soliste mânuite cu mare siguranţă şi acurateţe de experimentata Cornelia Bronzetti. Tensiunea crescândă a intervalelor de cvartă mărită şi octavă micşorată, ţesute pe ritmul obsedant se prelungeşte într-o Coda amplă, sfâşietoare.

Următorul capitol, *Jurnal 2008* pentru cvartet de coarde, ne introduce în altă atmosferă, cumva tangentă celor *Trei sculpturi*, o pendulare dramă-vis, în care cu aceleaşi mijloace elaborează alte strategii interesante, realizând un cuprinzător A-B-A al acestui segment de program. Lucrarea maestrului Nemescu are o istorie insolită: începută în 1968 sub sugestia dramei lui Eugène Ionesco (*Le roi se meurt*, 1963 - o meditaţie metafizică asupra apropierii morţii şi a chinurilor agoniei), opus stilistic catalogat ca fiind o anticipare a apariţiei direcţiilor morfogenetice, ea va fi refăcută şi dedicată tânărului poet în retorica titlului *Le roi doit mourir?!*. Într-un fel scrierea aparţine teatrului instrumental, începând cu preludierea solistului Marius Lăcraru pe un text à la manière de Leclair care degenerează, cântat fiind pe viori din ce în ce mai mici, asociat cu gesturi care sugerează degradarea fizică. Este o metaforă la stingerea sau marginalizarea oricărui tip de aristocraţie, legată cu absenţa calităţii, cu incapacitatea, cu neputinţa...cu martirajul simbolizat de fularul roşu al autorului care manevra suportul electroacustic. Seara s-a încheiat cu două suprafeţe multimedia, *Manifest elitist 2009* şi *Hortus Domini magnum est* alcătuite de Maia Ciobanu, unde este reluată tema necesităţii existenţei unei adevărate elite şi nu cea confecţionată de media, „arta având diverse probleme de comunicare pentru că operează la mai multe niveluri de comunicare". In ordine inversă, de această dată, imaginile acompaniază muzica, ele nefiind subiectul propriu-zis. Pentru *Hortus*... se face un mixaj între muzica electroacustică, intervenţiile unui grup de 5 instrumentişti (recunoaştem în peliculă pe Barry Webb, Ana Chifu şi Al. Athanasiu) texte recitate de Bogdan Nichifor, extrase din Eminescu, Shakespeare, Dali, Eluard, fragmente din scrierile lui Caragiale, Delavrancea sau din discursurile unor binecunoscuţi politicieni. Totul "pendulează între Etern şi Efemer, între ştirile curente şi picturile unui Dali, Miro, Bosch". Aşa cum afirma autoarea într-un interviu : "… *Hortus Domini magnus est* se implică în veşnica noastră actualitate – cea în care demagogia, lăcomia, prostia sunt de prea multe ori mai vii decât sinceritatea, curajul, fantezia şi simţul umorului. ..". Seara s-a dorit a fi un omagiu, o *Missa da requiem* nu numai pentru Tudor M. Cazan, ci pentru toţi tinerii care au părăsit prea devreme, prea tragic acest nivel al existenţei: Tudor Dumitrescu, Călin Ciora, Cristian Nemescu ş.a.

Seară romantică la Ateneu

Carmen MANEA

Duo-ul alcătuit din violonista Oana Spânu-Vişenescu şi pianista Manuela Giosa a susţinut un recital cameral pe scena sălii *Studio* a Ateneului Român în 21 octombrie 2012, cu un program care a cuprins creaţii de anvergură ale compozitorilor Robert Schumann, Johannes Brahms şi Antonin Dvorak. Prestaţia de înaltă ţinută artistică a confirmat valoarea celor două interprete, care colaborează în formaţia de duo din timpul studenţiei. Manifestarea artistică a fost dedicată domnului profesor universitar doctor Şerban Dimitrie Soreanu, mentorul şi îndrumătorul celor două apreciate interprete (în perioada studenţiei şi în calitate de asistente la clasa de muzică de cameră a acestuia), cu ocazia aniversării a 40 de ani de activitate în Conservatorul bucureştean. În debutul programului a fost prezentat ciclul de ***Piese fantezii*** (***Fantasiestücke) opus 73*** de Schumann, lucrare elaborată pentru clarinet şi pian, în anul 1849, pe partitura căreia compozitorul a menţionat *ad libitum vioară sau violoncel*. Această capodoperă camerală de mare dificultate tehnică şi de rafinament artistic, poate fi abordată cu succes doar de interpreţii cu mare experienţă, care deţin secretele artei instrumentale. În versiunea realizată la vioară şi pian, am admirat în aceeaşi măsură prestaţia de mare

calitate a fiecărui instrument în parte, precum şi colaborarea specifică în procesul interpretativ. Oana Spânu-Vişenescu s-a remarcat prin tonul cald, expresiv şi vibrant, prin sensibilitatea şi firescul cu care a reliefat frazele lirice, precum şi prin etalarea unei violonistici pline de forţă şi strălucire. Manuela Giosa are un tuşeu catifelat, subtil diferenţiat, care îi oferă posibilitatea evocării celor mai rafinate efecte dinamice şi timbrale; în acelaşi timp, interpreta posedă o pianistică de bravură de tip lisztian, care conferă monumentalitate şi dramatism momentelor de anvergură instrumentală. Împreună, interpretele au evocat cu măiestrie şi sensibilitate un scenariu programatic, care a îngemănat imagini muzicale marcate de lirism confesiv, momente pline de patos şi vitalitate şi tablouri narative, cu tentă nostalgică. Colaborarea la înalt nivel artistic a celor două muziciene a pus în valoare expresivitatea discursului muzical, echilibrul dintre fantezie şi rigoare în interpretare, precum şi viziunea proprie asupra creaţiilor respective.

A urmat ***Sonata opus 120 pentru violă şi pian*** de Brahms (elaborată iniţial pentru clarinet şi pian). Remarcabilă prin organicitate, prin inventivitate melodică, prin atmosfera senină, încărcată de adeseori de nostalgie, lucrarea, poartă trăsăturile inconfundabile ale stilului simfonic brahmsian. Cele două protagoniste au reliefat cu măiestrie bogăţia ţesăturii sonore, în care sunt percepute elemente de ciclicitate (melodică ori ritmică). Publicul a admirat pe rând dialogul sensibil desfăşurat în stil improvizatoric în prima mişcare *Allegro amabile*, energia plină de strălucire şi avânt din *Allegro appassionato* (mişcarea a doua, *scherzo*), dar şi contrastul expresiv şi de caracter din secţiunea mediană (*trio*), care evocă original sonoritatea coralului şi vibraţia clopotelor. Finalul sonatei, în formă de temă cu cinci variaţiuni a prilejuit interpretelor etalarea calităţilor în domeniul frazării, al dinamicii şi al timbralităţii, în realizarea unor subtile diferenţieri agogice, în crearea unei atmosfere contemplative, plină de nobleţe şi poezie. Membrele formaţiei de duo au fost preocupate în egală măsură de realizarea instrumentală la parametrii cei mai înalţi a discursului muzical, de conturarea expresivă a fiecărui sunet/motiv/ frază muzicală, de evidenţierea bogăţiei trăirilor sufleteşti şi a profunzimii semantice a capodoperei brahmsiene. Oana Spânu-Vişenescu, a dovedit a fi la fel de buna interpretă şi în postură de violistă.

În încheierea recitalului au fost prezentate cele ***Patru piese romantice pentru vioară şi pian, opus 75*** de Dvorak. Lucrările originale, de mare frumuseţe şi dificultate, stau mărturie pentru evoluţia gândirii muzicale a compozitorului. Acesta a creat un ciclu în care piesele mediane (cu caracter pasionat, marcat de elanuri şi tensiuni) sunt încadrate de piese lirice, cu mare încărcătură emoţională, în care nostalgia alternează cu contemplarea şi meditaţia filozofică. Cele două muziciene au dezvăluit bogăţia expresivă a muzicii cu mult rafinament şi dăruire; au reliefat cu măiestrie turnurile melodice, imprevizibilul ritmic, frumuseţea armonică şi inflexiunile modulatorii. Dacă prima piesă *Allegro moderato* a sugerat o atmosferă de visare, în nuanţe delicate, piesa următoare, *Allegro maestoso* a întruchipat un tablou plin de vigoare, în care motivele energice au alternat cu motive dansante, pline de vervă şi de accente umoristice. În piesa a treia, *Allegro appassionato*, interpretele au reliefat cu rafinament şi dezinvoltură frazele muzicale de amplă respiraţie, caracterizate prin cantabilitate generoasă, elan şi optimism. Piesa a patra, *Larghetto*, cu care se încheie ciclul s-a remarcat prin subtilitate expresivă şi bogăţie semantică. Cele două interprete au dat dovadă de maturitate şi creativitate în conturarea unor imagini muzicale contrastante (având la bază acelaşi motiv muzical descendent, în ritm punctat). Publicul a fost fascinat de frumuseţea frazelor muzicale, care evoluează gradat, de la nuanţe delicate, abia şoptite, în piano, spre momente dramatice, de mare forţă expresivă. După culminaţiile în fortissimo, revin motivele delicate abia soptite. Lucrarea se încheie într-o atmosferă misterioasă, contemplativă, în care autorul, interpreţii şi publicul sunt invitaţi să mediteze împreună asupra unor probleme existenţiale.

Seara romantică s-a încheiat într-o atmosfera lirică, subtilă, creată prin intermediul lucrării *Salut d'amour* de Edward Elgar, oferită la bis. Recitalul cameral a fost o reuşită pe plan artistic, o dovadă a profesionalismului şi colaborării fericite dintre cele două interprete. Pentru publicul aflat în sală, a fost o adevărată delectare şi o lecţie de stilistică interpretativă.

Festivalul de la Sopot

Oana GEORGESCU

Festivalul Internațional de Muzică de la Sopot, Polonia este unul dintre cele mai longevive concursuri de gen din Europa şi nu numai (încă de la primele ediții au participat concurenți din Asia, Africa, America sau Australia), dar a reprezentat, cel puțin în anii ’70 - ’80, o rampă de lansare pentru interpreții români. Vedete ale muzicii uşoare româneşti au evoluat şi chiar au triumfat pe scena (Opera Lesna) aflată într-una din cele mai frumoase şi luxoase stațiuni de la Marea Baltică, cu un reper arhitectonic aflat chiar pe malul mării: „Grand Hotel”, cartierul general al Festivalului. Nicolae Nițescu, Margareta Pâslaru, Marina Voica, Aurelian Andreescu, trupa “Phoenix”, Cornel Constantiniu, Mirabela Dauer, Corina Chiriac, Marius Nedelcu (fost component al trupei Akcent) sau Giulia au participat sau au susținut recitaluri cu mare succes la Festivalul de la Sopot, asemeni celor mai mari vedete ale muzicii pop internaționale. Enumerăm doar câteva: Charles Aznavour, Kim Wilde, Whitney Houston, Bryan Adams, La Toya Jackson, Vanessa Mae, Gloria Gaynor, Ricky Martin, Zucchero sau Shirley Bassey.

Ei bine, puțini sunt aceia care ştiu că, la începutul anilor ’70, Sopot-ul a fost cucerit de celebrul actor, dar şi fascinant interpret, Alexandru Arşinel. Amintirile periplurilor sale poloneze sunt redate cu farmec şi savoare de îndrăgitul actor în cartea intitulată „*Din Dolhasca pe... Calea Victoriei*” (Editura „All”). Un „dialog” cu jurnalista Maria Capelos în care maestrul îşi povesteşte viața cu vervă, emoție şi mult umor. Vom reda în exclusivitate doar câteva fragmente din capitolul intitulat “<<Arsenal>> *şi...* <<Mona Lisa>> *poloneză*”, suficient pentru a vă convinge că această carte trebuie musai citită şi mai ales savurată. “*Mulțumită vocii mele de bariton, am reuşit să cunosc o lume-ntreagă. Într-o perioadă grea pentru mine, când nu reuşeam să joc prea mult în teatru, am obținut în 1967 o colaborare la un bar din Bucureşti. (...) în lumea barurilor pătrundeau doar cele mai mari vedete ale muzicii uşoare româneşti*”. A reuşit cu travesti-ul! Era un negru „vopsit” seară de seară, care cânta din repertoriul lui Nat King Cole. A cântat la Melody, Continental, Atlantic, Athénée Palace şi Kiseleff. „*În iarna ’72-’73, de ziua prietenului meu Nae Dinică, Dumnezeu să-l odihnească!, care prezenta programul de la Continental, mă duc la el. Mă rugase să-i cânt de ziua lui, cu orchestra,* <<Mona Lisa>>, *piesa mea de rezistență. Atunci a venit un domn de la ARIA şi-mi spune:* <<Măi, Arşinel, uite, în seara asta a venit să vadă programul o impresară de la Sopot, din Polonia, şi ar vrea să ia şi nişte cântăreți. S-a hotărât să-l ia pe Bănică, balerinul, pe Teodorescu şi ar vrea să te ia pe tine în primăvară. Te-ar interesa?>>. „*Mi-am făcut formele să plec la Sopot* (...). *M-am urcat în avion, am ajuns la Varşovia şi de acolo am mers cu trenul o noapte întreagă într-un picior, la clasa a II-a până la Sopot, cu o valiză imensă în care aveam toată garderoba mea. Am coborât pe peron şi am urmat instrucțiunile date de polonezi, la minut, nemțeşte:* <<ai coborât din tren la ora 7.00, mergi în spatele Gării, iei un taxi şi te duci pe Strada Şopena 24, unde vei primi o cameră. La ora 10.30 vii pe strada cutare, unde avem repetiție>>. *I-am întâlnit pe doamna Kramska şi pe soțul ei, care cânta la orgă, şi-mi spune:* <<Repetăm pentru Haltur>>. (...) „*Era un fel de şuşă de la noi, adică în afară de bar, ei organizau cu actorii din Gdansk diferite “halture” în unități militare, în şantierele navale. Ca o paranteză, şuşa pare a avea o conotație negativă, dar nu este deloc aşa. Eu lucrez în domeniu de mulți ani şi nu m-am lămurit ce înseamnă cuvântul ăsta. (...) Cred că o şuşă este un spectacol ocazional, realizat prin adunarea mai multor forțe artistice, cei mai populari actori ceruți de public. Nu este nicio o ruşine. Aceasta-i munca mea: să-i fac pe oameni să râdă. (...) După repetiție, m-am dus la Grand Hotel, cel mai mare hotel de la Baltica, unde stăteau toți invitații care veneau la Festivalul de la Sopot. Era o orchestră foarte bună, cu nişte băieți tineri, care s-au uitat la mine ca la o arătare* (...). *Cert este că seara, evergreen-urile mele au avut un imens succes, dovadă sticlele cadou care au*

Grand Hotel, Sopot, “cartierul general” al festivalului

început să curgă către masa mea de la clienți, excursioniști din Finlanda, Norvegia, Suedia, oameni care veneau pentru un weekend de “machială”... (...) Am devenit nu numai solistul numărul unu al Agenției Balticiskaia de la Sopot, dar am fost cel mai cerut solist din țările socialiste de către barurile din Gdansk, Gdynia și Sopot. În anul următor am cântat din pornire la trei baruri. S-a făcut și o reclamație la Varșovia, la Pagart, agenția poloneză de impresariat artistic, că un individ din România cântă la trei baruri și alți soliști, din Polonia, Cehia, Ungaria, cântă doar la unul. La Gdansk cântam cu o orchestră de orbi care îmi spuneau “Arsenal”. (...) Câștigam pe seară echivalentul a 750 lei. Din banii câștigați am reușit să-mi iau prima mașină. (...) Polonia anilor ’70 era o țară cu mult înaintea noastră și reprezenta pentru noi, cei veniți din România ceaușistă, o continuă mirare. Până la mișcarea generată de sindicatul Solidaritatea în 1977, în Polonia se trăia cu totul altfel decât la noi. Mergeam pe stradă și vedeam în fața fiecărei case naveta cu lapte. (...) Eu mai ușchiam câte o sticlă dimineața la ora 4 când ieșeam de la bar, pe care o beam pe stradă ca să mai scap de fumul pe care-l inhalasem. Străzile erau pline cu buticuri și bufete. Se mânca o găină și se bea o sticlă de bere pe te miri ce. La Gdansk am mâncat pentru prima dată somon și icre negre. Ultima dată m-am dus în Polonia în anul 1980. În perioada asta mă împrietenisem cu mulți actori de acolo, mergeam în casele lor, învățasem să vorbesc poloneza. Eram bun prieten cu un actor de la Teatrul Național din Gdansk, Angel Schacila, care, în particular, se ocupa de bufetul teatrului. Și, într-o zi, i-am spus prietenului meu polonez că vreau să gătesc eu un meniu românesc. (...) Am gătit o supă de pasăre cu găluște de s-au lins pe degete. Am făcut și friptură și clătite cu brânză și stafide, peste care am turnat smântână cu zahăr și vanilie, de au mâncat ca disperații și m-au rugat să vin să le mai gătesc. Între timp, au ajuns la Festivalul de la Sopot Cornel Constantiniu și Mirabela Dauer. Erau trimiși de ARIA, dar fără acreditare. Reprezentanta Electrecord-ului m-a sunat și mi-a spus că nu aveau nici camere rezervate la Grand Hotel și că erau ai nimănui. M-am dus la Sopot, cu un tren electric construit de nemți, care mergea ceas, i-am chemat pe polonezi și i-am întrebat ce se întâmplă. Pentru că țineau foarte mult la mine, au rezolvat problema: le-au dat cameră, masă de protocol, bani. (...) este o perioadă din viața mea despre care îmi place să mă laud. Eram solistul lor numărul unu. Mirabela Dauer a concurat în finală cu solistul din Polonia. Premiul era un yacht. Avea mari șanse să-l câștige, deoarece toți reprezentanții străini din juriu i-au dat nota 10. S-a întâmplat o chestiune pur românească. România i-a dat nota nouă, chipurile pentru a nu se crede că o favorizează. Drept urmare, yachtul a fost câștigat de solistul Poloniei. Ca la noi la nimenea!... Sopot a însemnat pentru mine și întâiul pas spre colaborarea cu Casa de Discuri <<Electrecord>> și primul meu single - <<Don’t forget me>>. Am continuat cu patru melodii ale lui Nat King Cole, având-o ca vedetă pe deja celebra mea <<Mona Lisa>>”...

Supergrupul REZIDENT EX

Dan CHIRIAC

Se vorbește deseori despre supergrupuri autohtone, deseori nejustificat, dar de data aceasta este chiar …adevărat. Din componență fac parte Tavi Iepan (chitară, Hamburg), Ovidiu Ioncu – Kempes (voce, Brisbane, Australia), Christian Podratzky (bass, Berlin), Adrian Popescu (chitară, Paris),

Florin Cvasa (tobe, Timișoara) - cu toții foști componenți ai unor formații de marcă – plus Matthias Lange (chitară, Hamburg).

Primul single a fost „Povestiri din gară“, mare hit al rockului românesc, compus de Tavi Iepan, fondator al grupului Cargo, în 1992, atunci când a apărut prima variantă a acestei piese, pe albumul “Povestiri din gară” .Al doilea single a fost balada rock **„Catedrala sufletului” . Rezident Ex** a susținut primul său concert din România în **Vama Veche**, la **Festivalul Folk You**, și primul concert din **București** în **septembrie**, la **Arenele Române**. Așteptăm cu interes primul album al formației…

Sub soarele Americii

Octavian URSULESCU

Poate că mai potrivit era să scriem „înfruntând uraganul Sandy”, având în vedere că locuieşte în New

York, dar chiar că Anamaria Ferentz îşi caută un nou drum în muzică sub cerul Americii. Decizia de a-şi încerca norocul peste hotare a fost luată în 2010, paradoxal, la numai un an de la lansarea promițătorului său album solo, „Fresh”, care îi oferea şansa unei cariere solide acasă. Anamaria s-a mutat la New York, unde un timp doar a luat pulsul metropolei, cu toate atracțiile, inclusiv artistice: „Am vrut să cunosc noua lume, să fiu doar o muritoare fără gânduri, aspirații, idealuri, doream ceva nou... şi de atunci totul este nou”. De aici înțelegem că interpreta nu-şi propusese neapărat, din start, un proiect ambițios, dar încet-încet oportunitățile s-au ivit. În 2011 a cântat la marele eveniment caritabil organizat la New York de „Mara Society” în colaborare cu „Alex Fund” (preşedinte Leslie Hawke, mama celebrului actor Ethan Hawke), pentru ajutorarea copiilor nevoiaşi din România. După aceea a fost invitată la toate festivalurile româneşti, la Chicago, Washington DC, Detroit, Maryland, Atlanta, New York, făcându-şi pretutindeni prieteni. La New York a avut surpriza plăcută de a-l reîntâlni pe Alex Gheciu, partenerul său de la emisiunea „Dansez pentru tine” (cei doi au avut acolo o evoluție apreciată), Anamaria Ferentz invitându-l în spectacolele sale. Între timp însă nu s-a mulțumit cu spectacolele, demarând munca la noul ei album. Lucrează cu cunoscuți producători din New York şi Atlanta, în studiourile cărora se produc hit-urile unor Dr. Dre, Usher, Soldier Boy. Am ascultat câteva melodii, la care Anamaria este co-autoare, şi anticipăm că veți avea, în momentul apariției CD-ului, mari şi plăcute surprize.

Firesc, punctăm aici câteva date biografice, pentru a înțelege ascensiunea firească a solistei. S-a născut la Bacău, dar până la 9 ani a copilărit la Sascut, până când familia s-a mutat la Năvodari. Încă de mică dădea spectacole în curtea bunicilor, toți copiii de pe uliță plătind cu... frunze. Dar „artistă” s-a simțit prima dată la 6 ani, la serbarea grădiniței, când a interpretat un cântecel acompaniată de un chitarist, iar mama ei a constatat pentru prima dată că s-ar putea să aibă o fiică artistă. La Năvodari a făcut parte din grupul folcloric condus de cunoscuta solistă Sirma Granzulea, învățătoarea sa în clasele a 3-a şi a 4-a, fiind laureată chiar şi la „Cântarea României”. A fost solista corului şcolii din Năvodari, iar în paralel cu liceul a absolvit clasa de canto la Şcoala populară de artă din Constanța. După terminarea liceului intră la facultatea de actorie – music-hall, la Universitatea Hyperion, avându-l profesor pe compozitorul Dumitru Lupu, luând în paralel lecții de canto la Casa Armatei şi colaborând cu Teatrul „Fantasio”. Când această facultate, din nefericire, s-a desființat, Anamaria Ferentz a absolvit... Colegiul de medicină „Carol Davila”, răstimp în care a fost angajată în corul Operei din Constanța. În Capitală absolvă Facultatea de pedagogie muzicală la Universitatea “Spiru Haret” şi joacă în “Le concert”, film de Radu Mihăilescu nominalizat la “Globul de aur” 2011.

Din clipa aceasta începe drumul către Bucureşti, unde-i întâlneşte pe minunații ei colegi George şi Silviu, cu care a întemeiat trupa Demmo, cu mare succes în epocă, petrecând alături de ei cea mai frumoasă perioadă de până acum din cariera sa. Rămâne doar ca în SUA să o depăşească în performanțe!

Blues pe graniță, jazz în centru

<u>Florian</u> <u>LUNGU</u>

Dacă fanii de blues din Jimbolia şi zonele limitrofe au avut emoţii odată cu schimbarea primarului (**Kobo Gabor**) care gira personal şi cu pasiune anterioarele ediţii **„Jimbo-Blues”**, tot ei s-au bucurat să afle că noul primar, mai tânărul **Darius Adrian Postelnicu** este cu adevărat meloman, arătându-se întru totul dispus să se implice în continuarea tradiţiei jimboliene! Astfel că ediţia a X-a a avut loc – ca de obicei în Teatrul de vară al oraşului – la fine de septembrie şi s-a bucurat de un incontestabil succes. Timpul de pregătire fiind foarte scurt şi resursele pecuniare relativ precare, amintita ediţie a cuprins doar o singură gală, dar noul primar a promis solemn că în 2013, Festivalul va reveni la durata obişnuită. Au deschis seara cei cinci timişoreni ai grupului **„Bega Blues Band”**, aceştia fiind **Johnny Bota** - ghitară bass şi conducere muzicală, **Maria Chioran** - vocal, **Lucian Nagy** - saxofon tenor, percuţie djembe, **Tony Kühn** - claviatură electronică, melodika, **Lică Dolga** - baterie. Programul oferit (orientat potrivit concepţiei noului lider, mai mult spre ***jazz***) a inclus notorii teme standard în viziunea interpretativ-creativă a grupului, toţi membrii formulei de componenţă afirmându-se pe rând drept inspiraţi solişti improvizatori. Atractivul recital a fost dedicat memoriei regretatului **Kamocsa Béla**, întemeietor-conducător al formaţiei timişorene cu peste treizeci de ani în urmă şi iniţiator-director artistic al sărbătorii muzicale **„Jimbo-Blues”** timp de aproape un deceniu. În succesiune, o surpriză dintre cele mai relevabile a produs-o evoluţia scenică a **Trio-ului** condus de ghitaristul şi vocalistul **Mircea Bunea** din Timişoara, cu apreciabilul bass-ist **Victor Miclăuş** şi bateristul **Gore Teodorescu**, ţinuta recitalului lor vădind un cert câştig valoric graţie contribuţiei energicului solistul vocal invitat **Bogy Nagy**, remarcabil mânuitor al harmonicii de gură (muzicuţă); cultivând un ***rock-blues*** incisiv, plin de energie, tinerii artişti au generat entuziaste aplauze din partea asistenţei. A încheiat **Festivalul „Jimbo-Blues 2012”** grupul **„Blue Family”** din Pancevo, Serbia – cu **Nikola Inić** - vocal, ghitară, trompetă piccolo, **Ivan Stanošević** - ghitară, **Milan Jaranković** - bass, **Rade Krivokuća** – baterie şi nu mai puţin de trei interpreţi la harmonica, titularul **Ljuba Djordjević** şi invitaţii **Ana Radzić** şi **Ivan Cakić**. Dovedind odată în plus că stăpânesc reţeta show-ului de succes şi acreditează profesionalismul dominării instrumentelor cu feelingul autentic, oaspeţii sârbi au fost obligaţi să ofere suplimente de recital solicitate în chip expres de public...

Jack de Johnette

Desigur, un eveniment de major interes pentru iubitorii jazz-ului, concertul din prima seară a lui octombrie susţinut la Sala Radio de **„The Jack DeJohnette Group”** a însemnat o întâlnire memorabilă (de fapt o ***reîntâlnire*** peste decenii, fiindcă în 1967 bateristul a evoluat la Sala Palatului în formula de componenţă a quartetului lui **Charles Lloyd**) cu unul dintre marii muzicieni ai acestei arte, nu doar ritmician de excepţie dar şi pianist, compozitor, aranjor, şef de formaţie, creator apt a acoperi prin preocupările şi realizările sale extinse arii stilistice şi conceptuale ale jazz-ului modern / contemporan: be bop, free, fusion, ethno, reggae etc. Firesc, modest, etalând şi o formă fizică de invidiat, artistul septuagenar (născut la 9 august 1942, la Chicago) a dat măsura reală a înzestrării sale. Dacă venit la New York în 1966, avea să colaboreze cu **Betty Carter**, **Charles Lloyd**, apoi cu **Alice Coltrane**, **Sonny Rollins**, **Thelonious Monk**, **Bill Evans**, **Freddie Hubbard**, **Chick Corea** dar mai ales cu ilustrul pianist **Keith Jarrett** în al cărui trio a activat mai bine de 25 de ani, **Jack DeJohnette** şi-a înscris numele pe celebrul album „Bitches Brew” al lui **Miles Davis** iar din anii '70 a conlucrat neobosit cu **Dave Holland**, **John Abercrombie**, **Kenny Wheeler**, **Art Farmer**, **McCoy Tyner**. El este fondatorul grupurilor proprii **„Compost”**, **„Directions”** (devenit **„New Directions”**), **„Special Edition”**. De amintit că în anul 2009, muzicianul a dobândit premiul „Grammy” pentru albumul „Peace Time”. În concertul de la Sala Radio – organizat de **„Jazz.ro”** în colaborare cu **Societatea Română de Radiodifuziune** – prefaţa sonoră a aparţinut grupului **„Iordache”**, interesantul nostru saxofonist apelând drept coechipieri la **Sebastian Burneci** - trompetă, **Florian Radu** - trombon, **Sorin Romanescu** - ghitară, **Toni Kühn** - claviatură electronică şi melodika, **Uţu Pascu** - bass şi **Tavi Scurtu** - baterie. A urmat marele baterist de culoare care a aliniat o formulă ce a inclus patru mai tineri şi admirabili instrumentişti realmente creativi, aşa cum ei înşişi au demonstrat-o în consistente intervenţii solistice – ne referim la **Rudresh Mahanthappa** la alto saxofon, **David Fiuczynski** la ghitară, **George Colligan** la pian, claviaturi electronice şi trompetă, **Jerome Harris** la ghitară bass. O muzică cu un surprinzător indice de insolit, complexă, plină de prospeţime şi pregnanţă, dominată cu dezinvoltură de coordonarea lui **Jack DeJohnette**, un veritabil, inepuizabil arhitect de ritmuri.

Monumentul eroului cunoscut

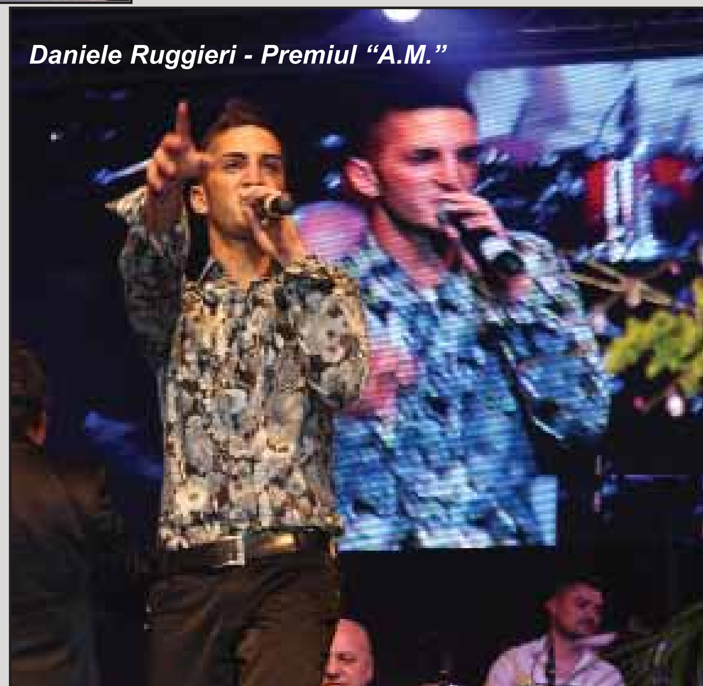
Ana-Maria SZABO
Ioan SĂTMĂREANU

Festivalul internațional de muzică ușoară românească (insistăm asupra păstrării acestui simbol național, pentru că și concurenții străini dau viață unei piese autohtone, lansate de Dan Spătaru) „Dan Spătaru”, de la Medgidia, continuă să ne surprindă plăcut, an de an. Întotdeauna l-am comparat cu celălalt festival de mare ținută și calitate (sunt singurele din țară, la acest nivel), „George Grigoriu” de la Brăila, dar dacă marele compozitor nu are o statuie, încă, pe faleza Dunării, iată că medgidienii (așa s-o spune?) au mai marcat un punct, bustul lui Spătaru fiind dezvelit în cadrul unei festivități emoționante, cu fanfară și discursuri, în parcul din fața Casei de cultură a sindicatelor „Lucian Grigorescu”, unde are loc manifestarea, chiar în prima zi de festival! După știința noastră, este singura vedetă de muzică ușoară care se bucură de o asemenea recunoaștere, meritul primarului Marian Iordache fiind indiscutabil în strădania de a cinsti valorile plecate de pe aceste meleaguri, însuși festivalul datorându-i din plin consistența actuală, după ce predecesorul lui îl transformase într-un vehicul politic ce nu mai avea legătură cu cariera artistului și cu familia acestuia, reprezentată de minunata soție, Sida Spătaru.

Pasha Parfemi

Dar, se înțelege, dezvelirea statuii marelui artist doar a prefațat cele trei excepționale seri ale ediției a VII-a a festivalului, organizat fără cusur de Consiliul local Medgidia, Radio România, Asociația națională a caselor de cultură ale sindicatelor din România, întregul proiect fiind finanțat de Ministerul culturii și al Patrimoniului național (de altfel, prezent la Gala Laureaților, ministrul Puiu Hașotti, impresionat de nivelul artistic, a anunțat o susținere financiară majoră pentru anul viitor!). Să sperăm că la ediția 2013 lucrurile vor intra în normal la TVR, care măcar la ediția a VIII-a să „descopere” și să transmită festivalul (chiar așa, de ce nu și la Radio România, în direct, pe unul din canale, dacă tot se numără între organizatori?), pentru că preluarea doar de Neptun TV (cu probleme mari la sunet) este insuficientă. Un segment al manifestării care o singularizează pozitiv este cel al recitalurilor, iar aici meritul tânărului director al festivalului, Daniel Gheorghe, este indiscutabil. Așa cum am mai pledat în aceste pagini, dacă festivalul poartă numele unei personalități, în recitaluri trebuie invitați artiști care l-au cunoscut bine și au colaborat cu artistul omagiat. La concursul „Radu Șerban” (dacă o mai avea loc) interpreți care i-au transformat piesele în șlagăre (Margareta Pâslaru, Marina Voica, Mihaela Mihai, Pompilia Stoian, Ion Dichiseanu,ș. a.), la „George Grigoriu” de asemenea – de la Marina Voica la Luminița Dobrescu, de la Alexandru Jula la Cristian Popescu, de la Mihaela Mihai la Stela Enache. Sigur, alături de ei pot fi invitate vedete ale momentului, dar nu trebuie făcut din asta un scop, pentru că sălile care găzduiesc manifestările sunt mici, nu se pune problema unui interes comercial. Din acest punct de vedere, Medgidia a știut întotdeauna să realizeze un echilibru între generații, neuitând gloriile muzicii ușoare românești: după ce în anii trecuți aici au susținut recitaluri remarcabile Marina Voica, Alexandru Jula, Doina Spătaru, Ion Suruceanu, Gabriel Dorobanțu, Oana Sârbu, Sanda Ladoși, Adrian

Daniele Ruggieri - Premiul “A.M.”

Daminescu, ca să cităm doar câteva nume, la ediția actuală au încântat Pompilia Stoian, Carmen Trandafir, Gabriel Cotabiță (alături de orchestra condusă de Andrei Tudor, reamintindu-ne toate marile sale șlagăre, de la „Noapte albastră” încoace), Pasha Parfeni (reprezentantul Republicii Moldova la Eurovision este

un artist modern, cuceritor; el a avut-o invitată pe câştigătoarea de anul trecut, Aliona Munteanu), formaţia Vunk (tinerii i-au aşteptat cu nerăbdare pe Cornel Ilie şi colegii săi), Nico (alături de formaţia proprie, condusă de soţul ei, Laurenţiu Matei), Andra. Cu excepţia Andrei şi a lui Carmen Trandafir, vedetele au fost acompaniate de excepţionala formaţie dirijată de Ionel Tudor, din care fac parte, alături de reputatul compozitor, fiul său Andrei (ambii la claviaturi), Marian Georgescu şi Alex Cotoi (chitare), Eugen Tegu (chitară bas), Laurenţiu Zmău (baterie), Dan Ioniţă (sax, percuţie), Dan Pirici (percuţie), cei doi Tudor, împreună cu Tegu şi Georgescu fiind şi semnatarii orchestraţiilor pentru cele 40 de piese ale competitorilor! Carmen Trandafir a dat viaţă unor şlagăre de Marius Ţeicu, George Natsis şi unui colaj

Selatin Kiazim

Phoenix, iar Pompilia Stoian, revenită pe o scenă din România după... 44 de ani, s-a dovedit într-o formă remarcabilă, abordând melodii de Radu Şerban, Paul Urmuzescu, Aurel Giroveanu, Nicolae Kirculescu, cântece „evergreen", împreună cu un colaj din titlurile bunului prieten de altădată, Dan Spătaru. Pentru ediţiile viitoare sugerăm ca în fiecare seară să fie două recitaluri, primul, de circa 30 de minute, al unei vedete din generaţia consacrată, iar al doilea, ceva mai extins, al unui nume din actualitatea imediată a genului, dar încercând să se păstreze specificul manifestării, muzica uşoară, deci nu rock sau jazz. Un moment emoţionant a fost prilejuit de evocarea compozitorului Dan Iagnov, plecat dintre noi în acest an; melodia „Între noi mai e un pas", pe versurile Andreei Andrei, a fost interpretată de laureata locală de anul trecut, Beatrice Lădaru, în duet cu... Daniel Gheorghe!

Deci statuie, orchestră de vis, recitaluri pe sprânceană, sponsor principal generos (Lafarge România), frumos program de sală, spaţiu special, cu covor roşu, pentru fotografii, ”magnet” (Momentos) cu sigla festivalului pentru toţi spectatorii, stand de carte (cea consacrată lui Spătaru) şi discuri (ale artistului omagiat, dar şi superbul „coffret", carte plus 2 CD-uri, al lui Cotabiţă)... Am uitat ceva? Piaţeta din faţa sălii, a cărei faţadă era dominată de un panou imens al festivalului, răsuna permanent de hit-urile lui Spătaru, totul emanând un imens respect faţă de muzica uşoară românească. 12 concurenţi români şi 8 de peste hotare s-au luptat pentru premii, evoluţia lor fiind apreciată de un juriu alcătuit din Voicu Enăchescu (preşedinte), Sida Spătaru (au fost prezente fiica sa şi a lui Dan, Dana, împreună cu nepoţica pe care regretatul artist n-a apucat s-o cunoască, Măriuca), Mirela Fugaru, Andrei Kerestely, Andreea Andrei, Carmen Aldea Vlad, Titus

Eliza Nirlu

Andrei, Daniela Daniel, Ioan Cristea, Diana Stan, Ionuț Dulgheriu. În ce priveşte componența acestuia, se impune pe viitor, la 11 membri, prezența a cel puțin 3 creatori de muzică uşoară membri ai Uniunii Compozitorilor. Palmaresul îl detaliem mai jos, considerând că unii dintre laureați meritau mai puțin locul în Gală (este cazul Neylei, cu, incredibil, a 6-a notă din concurs! – de ce trebuia să ia premiu toți italienii? - şi al lui Baxanean), aceştia fiind preferați unor concurenți mai meritorii, cum ar fi Eliza Nirlu (Constanța) sau Mareş Pană (Râmnicu-Sărat). Şi o altă sugestie, legată de repertoriu: festivalul trebuie să rămână de muzică uşoară românească, de aceea nu trebuie să se mai permită abordarea în concurs a unor cover-uri (cum este „Drumurile noastre", care ar putea fi eventual cântat în grup, de toți concurenții, în deschiderea competiției) sau a unor piese din folclor („Lie, ciocîrlie"), aceasta din urmă, în plus, căpătând în concurs o interpretare ținând de... canto clasic. Din acest punct de vedere, opinăm că Trofeul trebuia acordat, fără discuție, solistului italian distins cu premiul I, Amato Scarpellino.

Amato Scarpellino

Puiu Haşotti, Marian Iordache

Dar să derulăm în ordine inversă palmaresul final. Premiul Consiliului județean Constanța a revenit basarabeanului Evdokim Baxanean, student la Conservator, la Chişinău, premiat şi anul trecut. Premiul revistei „Actualitatea Muzicală" a plecat la Itri, in Italia, unde locuieşte tânărul de 20 de ani Daniele Ruggieri, care a dat viață simpatic piesei „Ştrengarul" („Un vagabondo come me", deci tot un cover...). Premiul Radio România a fost direcționat către eleva de 18 ani Oxana Budeanu (Rep. Moldova), în timp ce Premiul din partea Cetățeanului de onoare Elena Francu (este evident că s-a dorit suplimentarea palmaresului) a revenit valoroasei şi experimentatei Viktoriia Polinskaia din Rusia, care merita evident mai mult. Consulatul Republicii Turcia la Constanța a acordat un premiu solistei de 23 de ani din Italia, Alessia Fabiano, din Napoli. Legat de italieni, ar fi de dorit să nu se mai permită impresarului Rocco Pallazzo să facă pe dirijorul, în amuzamentul publicului şi al redutabililor instrumentişti din orchestră, chiar dacă momentele vesele nu strică nicăieri... După cum se ştie, acum 2 ani Cornel Fugaru a fost preşedinte al juriului; în memoria sa, Mirela Fugaru a înmânat premiul ce poartă numele neuitatului muzician bucureştencei de 20 de ani Francesca Ilie (a studiat pianul la Liceul „Dinu Lipatti"), care a dat viață impresionant piesei „Dă-mi din nou curajul de-a trăi". Premiile, tradiționale, ale Arhiepiscopiei Tomisului au fost înmânate personal de ÎPS Teodosie, un mare iubitor de muzică; ele au fost câştigate de Bianca Purcărea, 19 ani, Buzău (cunoscută de la „X Factor" şi Eurovision 2012), respectiv foarte talentatul constănțean Selatin Kiazim, mezinul

D. Gheorghe, B. Lădaru

concursului (16 ani), care a trecut şi pe la „Vocea României". ACCSR a premiat-o pe foarte nescenica italiancă Neyla, iar Premiul organizatorilor, înmânat de deputatul Mihai Lupu, a revenit Andreei Ilie, 18 ani, elevă la Liceul „Dinu Lipatti" (studiază vioara şi canto clasic), sora Francescăi.

Pompilia Stoian

Nu întâmplător am scris adesea că festivalurile „Dan Spătaru" de la Medgidia şi „George Grigoriu" de la Brăila sunt mult peste tristul, obositul concurs de la Mamaia. Cea mai bună dovadă este că aici, cântând aceeaşi piesă, câştigătoarea Trofeului la Mamaia 2012 (am scris la vremea respectivă că a fost o eroare, organizatorii nedreptăţindu-l pe Horia Moculescu), Rodica Elena Tudor (22 ani, com. Mărginenii de jos, Prahova), n-a putut obţine decât premiul III! Şi să nu uităm că ea mai primise la Mamaia două premii II, în 2010 şi 2011... O altă iniţiativă salutară a organizatorilor de la Medgidia (Daniel Gheorghe chiar ar merita un premiu!) a ţinut de acordarea premiului de popularitate: în foyer au fost instalate 20 de „căsuţe poştale", fiecare însoţită de numele şi fotografia concurentului. Spectatorii au introdus taloanele în dreptul preferatului, aşa încât câştigătorul premiului II a dobândit şi Premiul

A. Ciobanu

publicului. Este vorba de dinamicul Andrei Ciobanu, 21 de ani, Bacău, finalist la „Vocea României" (echipa Marius Moga) şi deţinător al premiului „Margareta Pâslaru" la Mamaia 2010. Premiul I a fost înmânat de ministrul Culturii, Puiu Haşotti, împreună cu primarul Marian Iordache, el revenind italianului de 26 de ani din Formia, câştigător al concursului „Un microfono per Sanremo", Amato Scarpellino, care a interpretat cutremurător (ce orchestraţie a scris Marian Georgescu!) piesa „L'uomo senza età", dedicată lui Padre Pio. Alături de primar, la acordarea Trofeului pe scenă a urcat Sida Spătaru, care poate fi mândră de ce a făcut pentru memoria regretatului ei soţ. Trofeul a fost conferit Marcelei Scripcaru, 24 de ani, Bucureşti, absolventă a UNMB (canto clasic), urmărită cu încântare din sală de Petre Geambaşu, care a anunţat cu această ocazie cooptarea ei în formaţia sa; rămâne de văzut cum va reuşi laureata să facă trecerea către muzica uşoară de factură comercială.

Bucuria noastră supremă a fost că s-a cântat muzică uşoară românească de cea mai bună calitate, cu prestaţie „live", în acompaniamentul celei mai bune formaţii din ţară, compozitorii la care s-au oprit concurenţii fiind Ion Vasilescu, Gelu Solomonescu, Ion Cristinoiu, Cornel Fugaru, Şerban Georgescu, Camelia Dăscălescu, Temistocle Popa, Horia Moculescu, Marcel Dragomir,

Nico

Marius Ţeicu, Ionel Tudor, Dan Dimitriu, Viorel Gavrilă, Andrei Tudor, Paula Seling, Valentin Dînga, Adrian Romcescu, Marcel Pavel. Indiscutabil, primarul Marian Iordache, directorul de festival Daniel Gheorghe şi colaboratorii lor se pot felicita: au edificat un eveniment muzical superb, premiul revistei „Actualitatea muzicală" (evocat în programul de sală) fiind pe mâini bune! (Foto: **Cristian Brânză**).

S. Spătaru, D. Gheorghe, M. Scripcaru

O legendă vie!

Marius GHERMAN

Alexandru Jula are 78 de ani. A fost operat pe cord deschis. A lansat peste 350 de cântece pe mai bine de 20 de albume. Iar acum, cariera sa excepțională în slujba muzicii uşoare româneşti a fost cuprinsă între paginile unei cărți semnate de Oana Georgescu, comentator asiduu al fenomenului (în aceeaşi colecție, „Patrimoniul muzical românesc", a publicat anul acesta un volum dedicat lui Cornel Fugaru). Apărută la Editura „Biblioteca Bucureştilor", cartea continuă seria îngrijită cu pasiune de dr. Florin Rotaru, directorul Bibliotecii Metropolitane, serie în care au apărut până acum monografiile Temistocle Popa, Paul Urmuzescu şi Cornel Fugaru, sub tipar fiind cea consacrata lui Titel Popovici. În cele 220 de pagini ale volumului este creionată, practic, întreaga carieră de peste 55 de ani a acestei legende a muzicii uşoare româneşti, autoarea având şi de această dată colaboratori de nădejde în Anca Ivan (tehnoredactare computerizată şi ilustrații) şi Bogdan Păun (grafică).

O. Georgescu, Al. Jula

D. Iordăchioae

Iată ce scrie autoarea despre remarcabilul artist: „Îl vedem şi îl ascultăm de-o viață. Şi tot aşa, parcă de-o viață, îl ştim, îl cunoaştem, îl considerăm de-al nostru, ne e prieten, l-am ascultat, l-am văzut, am cântat împreună cu el, am dansat pe melodiile sale... Mereu zâmbind, tot timpul tonic, plin de energie, activ, cald... Dar puțini sunt aceia care îi cunosc cu adevărat viața şi cariera ce se apropie vertiginos de „aniversarea 60".

M. Elekeş

S. Dumitrescu

Este greu doar să-ți imaginezi întâmplările prin care a trecut, multe rostite, depănate şi povestite, altele ascunse sau păstrate cu grijă şi evlavie în suflet, în zâmbetul şi în privirea de om bun. Va fi însă şi mai greu să crezi povestea sa de viață, care abia a încăput în paginile acestei cărți... Şi câte ar mai fi fost de povestit, de spus, de adăugat! Alexandru Jula este el însuşi un model despre cum trebuie să fii, să exişti, să iubeşti oamenii şi muzica şi să te dăruieşti necondiționat lor. El reprezintă o lecție de morală, de profesionalism, de voință şi altruism pentru noi toți, oferindu-ne cea mai frumoasă poveste de viață. O viață de artist. Alexandru Jula este o vedetă veşnic tânără, parcă fără vârstă, mereu cu zâmbetul pe buze, dovedind atât în viață, cât şi pe scenă exuberanță şi optimism debordant". Deşi născut la Şimleul-Silvaniei, în Sălaj, Alexandru Jula este o emblemă a Galaților, o veritabilă legendă a oraşului, scriind practic istoria Teatrului muzical de la malul Dunării. Jula este un „brand" gălățean de export – şi când ne referim la asta ne gândim nu numai la străinătate, ci şi la restul țării, unde artiştii din provincie sunt primiți cu mai multă ospitalitate decât în Bucureşti... Cetățean de onoare al Galaților, Jula a marcat oraşul său de adopție, în anii din urmă, prin cel puțin două proiecte artistice de mare ținută: seria de spectacole de la Teatrul muzical „Nae Leonard" purtând titlul „Alexandru Jula şi prietenii" şi emisiunea omonimă de la TV Galați, ambele longevive şi reunind valori autentice ale artei. Pe drept cuvânt, autoarea cărții aminteşte un adevăr rostit la o emisiune de televiziune: „Alexandru Jula a intrat demult în galeria nemuritorilor muzicii uşoare româneşti". Pentru că şi la această vârstă el este cu adevărat activ, înregistrează piese noi, editează un album pe an (!), susține concerte, joacă în filme, colecționează premii, apare în mare formă la toate televiziunile!

La fastuoasa lansare de la sediul Bibliotecii Metropolitane au fost mulți dintre cei care au încredințat autoarei gânduri şi amintiri despre eroul cărții, dar şi colegi de breaslă care au ținut să-l omagieze. Între aceştia, la loc de cinste, actorul Vasile Muraru, directorul artistic al Teatrului de revistă „C. Tănase" din Bucureşti), unde Jula a cântat cândva câteva stagiuni, aşa cum de la Teatrul „Fantasio" din Constanța, unde de asemenea a fost vedetă câțiva ani, au venit fostele colege Sida Spătaru

O parte, doar, din participanți

şi Coca Andronic. Se înţelege, mai toţi cei prezenţi fac parte din lumea artistică, dar au fost şi două mari surprize, fostul ministru de externe, prof. univ. dr. Adrian Cioroianu, cu un text sublim în carte, marele campion Ivan Patzaichin, la care muzica este un hobby de... spectator, conf. univ. dr. Ion Marin (care anul trecut i-a conferit lui Jula premiul „România 2000" şi al cotidianului „Ultima oră"). De la Teatrul „Tănase" au ţinut să fie de faţă şi actorul Alexandru Lulescu (coleg în atâtea spectacole), actriţa Monalisa Basarab, regizorul Cezar Ghioca. Compozitorul Jolt Kerestely şi regizoarea muzicală Alexandra Cepraga au evocat sesiunile de înregistrări în studioul TVR, în

T. Andrei, O. Georgescu, Al. Jula, Fl. Rotaru

Adrian Cioroianu

timp ce Iuliana Marciuc a reamintit faptul că emisiunea sa, „Confesiuni", consacrată lui Alexandru Jula, a fost

Jolt Kerestely

pe locul 1 ca rating, la TVR2! Daniel Gheorghe, directorul Festivalului internaţional „Dan Spătaru", venit special de la Medgidia, s-a referit la recitalul de excepţie susţinut de sărbătorit pe scena manifestării şi, surpriză, l-a invitat oficial în juriu la ediţia 2013! Cuvinte calde au rostit Eugen Cristea, Cristina Deleanu, Nouria Nouri, Oana şi Viorel Lis, scriitorul Aurel V. Zgheran. N-au lipsit nici câţiva dintre artiştii de muzică populară care au fost invitaţi la Galaţi în spectacolele organizate de Jula sau în emisiunea lui TV: Elisabeta Turcu, Marinela Pârvu, Marius Ioniţă, dar se înţelege că „detaşamentul" cel mai consistent l-a dat muzica uşoară. Daniel Iordăchioae, Natalia Guberna, Aurel Pădureanu, Alina şi Romeo Negoiasa (ALESIS), Ioana Sandu şi-au amintit cu emoţie de colaborările cu Maestrul. Dintre colegi, trei au avut dublu rol, pentru că au jucat împreună cu el în filmele regizate de Dumitru Cucu (prezent, a anunţat premiera filmului din acest

an), cu scenariul şi muzica semnate de compozitorul Dumitru Lupu; este vorba de Gabriel Dorobanțu, Silvia Dumitrescu şi Marian Spânoche, cu amintiri amuzante de la filmări. Firesc, am spune, Radio România a deplasat la lansare tot ce avea mai bun, fiindcă Jula a cunoscut popula-ritatea şi datorită emisiunilor acestui post. Au rostit mici discursuri din inimă Titus Andrei, Lucia Popescu Moraru, Florin Silviu Ursulescu, Olivia Sima, Ştefan Naftanailă, Viorel Popescu, Georgeta Cernat şi Mihai Elekeş (care-i consacraseră eroului cărții o emisiune nocturnă chiar în preziua lansării), Alecu Marciuc (ce amintiri de la Radio Vacanța!), Marian Stere.

R. Negoiasă (Alesis)

G. Dorobanțu

A fost o minunată dovadă de solidaritate a breslei muzicii uşoare româneşti, o sărbătoare închinată adevăratelor valori... (Foto: Marius Stanca, Bogdan Păun)

Succes sub Tâmpa

Irina FRĂSINUȚĂ

În avalanşa de spectacole gratuite, în diverse piețe ale oraşelor, este reconfortant când afli de concerte cu spectatori plătitori, desfăşurate la un înalt nivel artistic, cu dotări tehnice (sunet, lumini), cu spații pentru repetiții, ca în „vremurile bune”. Un asemenea eveniment a fost organizat de Primăria municipiului Braşov şi găzduit de la sala „Reduta” din Braşov, la doi paşi de Biserica Neagră. Un spațiu arhiplin, cu peste 300 de spectatori entuziaşti, gazde impecabile şi un impresar-inițiator care merită toate laudele: Cristinel Coman face parte din categoria „degustătorilor” de muzică bună, adevărată. Vedetele acestui show, fiecare cu câte circa o oră la dispoziție, au fost Marina Voica şi Daniela Vlădescu, care s-au completat perfect, primind ovații la scenă deschisă. Bis-uri, tris-uri, multe flori, sesiune de autografe prelungită, dovadă că publicul caută întâlnirea cu artiştii de valoare, pe care-i poartă în inimă.

M. Voica

M. Voica, D. Vlădescu

Daruri muzicale

Ingrid VEŞTEA

Ce minunat este să poți dărui oamenilor spectacole pe sufletul lor, cum se spune! Iar atunci când destinatarii sunt oameni în vârstă, care au muncit din greu o viață şi n-au acum mijloace să ajungă în sălile de spectacole, sentimentul este cu adevărat emoționant. Aproape o mie de pensionari au făcut neîncăpător „castelul" clubului de dans sportiv „Dansul viorilor" din Reghin, unde gazdă impecabilă a fost şi de această dată deputatul Gliga Vasile Ghiorghe, la evenimentul ocazionat de „Ziua persoanelor vârstnice", organizat de Consiliul local şi Primăria municipiului Reghin (primar: Maria Precup). Rugăciune, premii pentru 65 de cupluri sărbătorindu-şi „Nunta de aur", un frumos mesaj din partea premierului Victor Ponta, dar mai ales un consistent program artistic care a mers la inimă participanților (să-i fi văzut cum dansau, la 75 de ani!): orchestra Casei de cultură „Eugen Nicoară" din Reghin, dirijată de prof. Ioan Conțiu, cu soliştii Antoniu Rusu, Ana Crişan, Doru Pop, Maria Neag (chihereancă din Urisiu), Geczi Iancsi, Sorin Pantea, Cristina Fărcaş, Ovidia Zoltan, Corina Florea Covaciu, Dumitru Gliga, moment poetic cu actorul Dan Rădulescu, precum şi o demonstrație de dans sportiv, cu micuții dansatori de la clubul „Dansul viorilor", pregătiți de marea campioană Mirona Toncean Gliga. Perechile Ionuț Frandeş-Flavia Bulaucă, Cristian Croitor-Diana Crişan, Sergiu Ungur-Carmen Bondea, Denis Sălăgean-Cezara Fărcaş, Andreas Grama-Beatrice Ciurba au anticipat, prin grație, excepționalul recital susținut, cu verva-i obişnuită, de Corina Chiriac. Şi dacă tot am amintit de Mirona Toncean Gliga (recenzăm într-un articol separat competiția de dans sportiv ce-i poartă numele), soțul ei, Gabi Toncean, a organizat din nou la cote înalte campionatul național de culturism, pe scena casei de cultură „Dr. Eugen Nicoară", prin Lex Guard Security, cu sprijinul Primăriei. Spectacolul, care a avut şi o latură de caritate, strângându-se fonduri pentru un tânăr grav bolnav, Peter Szöcs, a fost unul impresionant, surpriza chemându-se Michael Kefalianos, o celebritate venită special din Grecia, dar numeroşii tineri din sală au reluat în cor refrenele popularului interpret Mike Diamondz. Promovat de Florin Nedelcu („Live Artists"), acesta a electrizat sala cu piese cum ar fi „I Still", „Reason To Feel Love", „Loving You", „Deep In Love", „Fly Away". Nu departe de Reghin, în comuna Chiher, au avut loc tradiționalele „Zile ale comunei". Primarul Emanoil Hurdugaci a ştiut şi de această dată să alcătuiască un program variat şi echilibrat: am avut şi muzică religioasă (corul greco-catolic din Tg. Mureş, la festivitatea de comemorare a protopopului Iuliu Grama, gândită în cele mai mici amănunte de nepotul acestuia, Tiberiu Horea Hărşan),

Corina Chiriac

foto: Ioana Chiriță

A. Bălan

Gh. Gheorghiu

şi populară (artişti de la Casa de cultură „George Enescu” din Reghin, localnici, cum ar fi Laura Oltean, sau vedetele Ciprian şi Mihaela Istrate), umor (exuberantul grup bucureştean „Spitalul nr. 9”) şi muzică uşoară (talentata Nicoleta Suciu). După minunatele focuri de artificii aduse de la Braşov de un devotat fiu al satului, Ioan Matei, cei peste o mie de spectatori au plecat acasă cu sentimentul că au asistat la un concert de zile mari, în care piesele compozitorilor Cornel Fugaru, Marcel Dragomir, Marius Ţeicu, Ionel Tudor, George Natsis au fost la loc de cinste...

...aşa cum la loc de cinste au răsunat creaţiile semnate de Anton Şuteu, Horia Moculescu, Cornel Fugaru, Ionel Tudor, Mihai Grigoriu în recitalul prin care Gabriel Cotabiţă i-a captivat pe cei peste 600 de spectatori reuniţi sub cupola Palatului Parlamentului de congresul Uniunii naţionale a notarilor publici – eveniment artistic de ţinută, datorat producătorului muzical Dorin Irimia şi gândit ca o oglindă a artiştilor de autentică valoare, cu atât mai mult cu cât în sală se aflau numeroşi invitaţi străini. Deschiderea a făcut-o remarcabila formaţie Breeze, alcătuită numai din absolvenţi de Conservator. Florin Sâia (contrabas), Angelin Dimitriu (percuţie), Eduard Şerei (chitară), Mihai Kocsis (tobe), alături de diafana solistă vocală Ioana Sâia, au încântat într-un program de bossanova şi rumba. Diversitatea de excepţie a programului ar trebui să îi inspire şi pe alţi organizatori, care ar putea lua lecţii de la Dorin Irimia: dezlănţuita, temperamentala

Lavinia

Andreea Bălan, cu „lecţia sa de dans”, calabrezul Enrico, câştigător al concursului „Un microfono per Sanremo” (o voce splendidă, reamintindu-ne refrene celebre ale muzicii uşoare italiene), simpaticul Alexandru Jidveianu (pe numele adevărat Laszlo Elek), alături de doi valoroşi artişti basarabeni. Compozitorul, dirijorul, actorul şi cântăreţul Radu Captari, absolvent al Conservatorului din Chişinău, cu masterat la Moscova, a avut-o alături pe absolventa UNMB, Tatiana Ciobanu, cei doi fermecând cu un repertoriu românesc şi rusesc. Şi dacă tot am vorbit de ştiinţa organizării unei manifestări memorabile, ca de obicei locul fruntaş trebuie acordat şi de această dată Focşanilor, unde preşedintele CJ, Marian Oprişan, a convocat timp de 4 zile toată floarea cea vestită a tuturor genurilor muzicale. Avându-i consilieri de nădejde pe Andreea şi Radu Fornea, dânsul a dat încă o dată o lecţie de repertoriu echilibrat, în care au stat alături Gheorghe Gheorghiu, Paula Seling, Laura Lavric, Mahala Rai Banda, Sore (din „La La Band” şi „Pariu cu viaţa”), Constantin Enceanu, Alex Velea (mai nou şi moderator TV!), Cătălin Măruţă, Lavinia (mai frumoasă ca oricând), Wilmark, Hi-Q, trupa de street dance One Beat, „Ţara Vrancei”, Mioara Velicu, Andreea Bălan, Alb-Negru, Anda

Mike Diamondz

Adam, Smiley, concurenţii de la festivalul „Cântece de viţă veche” (preşedinte al juriului: Elize Stan, de la TVR), Aurora şi Săndel Mihai, Andra, Connect-R (care nu numai vara, dar, iată, nici toamna nu doarme!), Corina... Recunoaşteţi, o listă absolut impresionantă la această a XX-a ediţie a Festivalului internaţional al viei şi vinului, la care trebuie adăugate laserele (regia tehnică, semnată Ovidiu Popică, din nou la înălţime), artificiile şi recitalul vedetei internaţionale Lou Bega, care a invitat la un „Mambo number 5” pe toţi cei 10.000 de spectatori.

Destin

Oana GEORGESCU

După ce, la Chişinău, pe scena Palatul Național „*Nicolae Şulac*", cu ocazia celor două spectacole "*Destin*" care au marcat împlinirea a zece ani de cântec pe scenele din Basarabia (a fost acompaniat de orchestra Nicolae Botgros şi de cea a fraților Advahov, a cântat în duet cu Anişoara Puică, Zenaida Julea, Maria Stoianov, Olga Ciolacu şi Ana Barbu, fără a uita de "trio-ul formidabil" - Fuego, Yan Raiburg şi Ion Suruceanu), însuşi Preşedintele Nicolae Timofti i-a conferit titlul onorific de Artist al Poporului în Rep. Moldova, Fuego a revenit la Iaşi. În cadrul Festivalului Internațional de Poezie "*Grigore Vieru*", ediția a IV-a, el

Între românii din Ucraina

a susținut un recital emoționant cu piese pe versurile "*poetului nemuririi*", mentor al interpretului. După recitalul lui Yan Raiburg şi momentul emoționant susținut de actorul Dorel Vişan, Fuego a încântat ieşenii cu o impresionantă *"poveste*" cântată şi rostită care l-a avut ca personaj principal pe marele poet. Toți spectatorii, fără excepție, au intrat în "*hora*" simbolică a lui Fuego, au cântat, au dansat şi au simțit legătura tainică dintre poetul nepereche şi cel căruia i-a dăruit o parte din aripa genialității şi spiritului său. Momentul în care Fuego a interpretat piesa "*Pentru ea*" a definit esența relației poetului cu cel pe care îl numea "*al treilea fiu*". *"Ne leagă un destin incontestabil*", a rostit Fuego, *„redat cu dramatism în balada* «Miorița», *picior de poveste, de epopee națională. Şi cum* «tot ce-i românesc nu piere», *prin asta, prin armonia ei, artiştii, printre care mă aliniez şi eu, devin ambasadorii Mesei Rotunde, cei care fac ca armele să tacă*!". Atunci, Fuego a lansat şi ediția de lux a cărții "*Testament*" pe care a prezentat-o astfel: *„un album de artă înnobilat cu poeme… Un cântec pentru cei nesinguri... Este un testament cu poeziile pe care mi le-a dăruit în cei trei ani şi jumătat, «poetul luminii», cum îmi place să-i spun mentorului meu, maestrul Grigore Vieru*". Albumul dedicat poetului - "*Celui atât de mare, încât de-abia încape în sufletul meu, dar, adunat grămăjoară, ar încăpea într-o icoană: nenea Grig"* - are ataşată o medalie emisă de Monetăria Națională pe care este inscripționat epitaful poetului Vieru: „*Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi* !". Organizatorii festivalului i-au înmânat artistului Trofeul pentru "*Cel mai bun interpret român al versurilor lui Grigore Vieru"* şi l-au invitat şi la ediția jubiliară din anul următor, iar omagiul său a culminat cu "*Scrisoare din Basarabia*", spectacolul extraordinar de la Sala Palatului din Bucureşti.

Printre periplurile sale basarabene (succesul în Ucraina a fost uriaş), Fuego a poposit şi la Teatrul "*Alexandru Davila*" din Piteşti, unde a susținut un recital în spectacolul *"Zâmbete pe portativ*", jucat, ca de obicei, cu casa închisă.

Remarcabile au fost şi sunt noul look şi aparițiile scenice *"vestimentare*" ale artistului care etalează de fiecare dată ținute avangardiste, create special pentru el de binecunoscuta Doina Levintza. Inspirate din arta rusească, cu aplicații de dantelă creată manual, din materiale prețioase (catifea, blană sau satin), costumele create special pentru Fuego descriu cel mai fidel viziunea inovatoare a creatoarei cu privire la muzica interpretului, căruia îi dă un aer artistocratic. Evident, ținutele sofisticate - o feerie de culoare şi rafinament - sunt completate de o colecție de încălțăminte concepută special de către Dan Coma, cei doi designeri definitivând deja ținutele şi accesoriile pentru turneul de colinde al artistului, intitulat *"Emoție de decembrie".*

Toamnă barocă la Avrig

Reşedinţa de vară a Baronului Samuel von Brukenthal a găzduit cea de-a IV-a ediţie a Festivalului ”Toamnă barocă la Avrig”, o manifestare în cadrul proiectului european ”CultTour – Patrimoniu cultural ca punct de interes major in dezvoltarea turismului sustenabil”. Personajele în costume de epocă, superbele lucrări expuse de artistul plastic Ovidiu Cărpuşor, spectacolul ecvestru, demonstraţiile de dans de societate ale reprezentanţilor Clubului ”Forever Dance”, dar mai ales concertele şi recitalurile de muzică barocă susţinute de Ansamblurile ”Huniadi Cantores” şi ”Faulto Dolce” din Cluj-Napoca, împreună cu soprana Mihaela Maxim, de cvartetul ”Eisenmarkt” şi de corul ”Camerata Vocalis” (dirijor Mihaela Lepindea) au contribuit din plin la crearea unei atmosfere unice. Muzica a fost cea care a dat practic timpul înapoi (Palatul de Vară din Avrig a fost construit în perioada 1780-1785, pe modelul Palatului Schönbrunn din Viena), partiturile alese fiind cele ale unor compozitori precum Händel, Vivaldi, Bach, Weber, Donizetti, Georg Philipp Teleman, Johann Pachelbe, Giovanni Gastoldi, Thomas Morley, Francis Pilkington sau Johann Sartorius. (Text şi foto: **Oana Geogrescu**)

Ruxandra Bar

Ruxandra Bar. Una dintre cele mai incitante apariţii ale scenei muzicale româneşti, Ruxandra Bar a fost descoperită de Adrian Sână la o petrecere karaoke, apoi a chemat-o în studio pentru a înregistra prima piesă alături de Akcent, „Feelings on Fire”. După lansarea acestei piese, Ruxandra a semnat atât cu casa de producţie a lui Adrian, Sisterhood Live_Records cât şi cu MediaPro Music. La scurt timp, artista a lansat primul său single solo, intitulat „Step Up”. Al doilea - „My heart is Bleeding” - beneficiază de un clip în regia lui Iulian Moga. „*Pot spune că una din persoanele care a remarcat asemănarea cu* Rihanna *a fost fotograful Sergiu Zimbilschi, pe vremea când eram model. Apoi presa a început să mă catalogheze astfel, din momentul în care am devenit o persoană publică. Rihanna este una din femeile pe care le admir mult, atât pentru calităţile fizice cât şi pentru realizările ei, dar în ciuda acestui fapt eu nu consider că ne asemănăm fizic foarte tare.”* a declarat artista.

Vocile toamnei

Mihai CHIHER

La Târgu-Neamţ, zeci de copii s-au întrecut pentru a cuceri premiile Festivalului internaţional de muzică pentru copii „Volare", străduindu-se să cânte cât mai bine în faţa unui juriu din care au făcut parte Viorela Filip, Cristian Alivej, specialişti din Rusia, Bulgaria, Rep. Moldova, Italia, Ucraina. Prezentat de talentata micuţă solistă Viorela Stoian, despre care am mai scris, concursul a inclus secţiunile „Creaţie" şi „Interpretare". La Creaţie a triumfat melodia lui Gabriel Băruţă „Cântecul meu e un vis", alte trei melodii, aparţinând lui Cristian Alivej (e de dorit ca pe viitor membrii juriului să nu concureze...), Cătălina Ciorăscu şi Aurel Petru Toma (talentatul solist de altădată) primind premiul I. Alivej a mai primit un premiu II, un III şi o menţiune, în timp ce fosta câştigătoare a Trofeului la „Mamaia copiilor", Cristina Manoliu Săvulescu, şi-a adjudecat un premiu III cu piesa „Fir de iarbă românească". La „Interpretare", Trofeul „Volare" a fost acordat Elenei Cristiana Petcu din Bucureşti. Trofeele pe grupe de vârstă au revenit lui Gerard Damian Ouatu din Piatra-Neamţ (6-8 ani), lui Alex Andrei Pârvu din Piteşti (9-11 ani) şi Andreei Panaitescu din Piatra-Neamţ (12-15 ani). Între laureaţi s-au numărat şi copii talentaţi din Malta, Italia, Bulgaria, Ucraina, Rep. Moldova, dar, după cum se vede, ai noştri au fost mai buni! Tot în Moldova, dar la Iaşi, Cristian Simionică, având ca parteneri media „Actualitatea muzicală", „Ultima oră" şi câteva posturi de radio, a organizat şi a prezentat câteva foarte reuşite spectacole cu copii, dar... pentru oameni mari. Începutul a fost făcut în cadrul „Sărbătorilor Iaşilor", în Copou, pe Esplanada muzicală „Eminescu" (600 de spectatori), cu „Toamna se numără... talentele", un spectacol de varietăţi datorat Casei de cultură „Mihai Ursachi", cu muzică pop, rock, dance, etno, condimentat de momentele coregrafice oferite de grupul Dinamic (prof. Lucia Negară). Au fost aplaudate Roxana Mădălina Vasile, Monica Nechifor, dar mai ales preferata publicului, Maria Sabina Simionică; aceasta, doar 8 ani, a cântat nu mai puţin de 8 piese, între care noutăţile de ultimă oră „Ce mult ne place şcoala" şi „Doamna învăţătoare", dedicată doamnei Cojocaru Rodica de micuţele din clasa a II-a C de la Şcoala „Ionel Teodoreanu", constituite în grupul „Floare de colţ". După câteva zile, cu aceeaşi excelentă sonorizare (DJ Tibi), Cristian şi-a marcat cei 25 de ani de carieră artistică (debut la Costineşti 1987) în faţa a peste o mie de spectatori, cu un recital consistent pe scena montată de Primărie în Cartierul Oancea. Alături de cantautor au fost din nou Maria Sabina, Monica Nechifor şi „Floare de colţ" (Isabela, Betty, Carla, Alexia, Melisa, Alexandra, Ştefana, Daria) după 10 zile, în Atrium, la Palas Mall din Iaşi. Spectacolul „Armonii de toamnă" a fost difuzat integral de Prima TV Iaşi. În aceste 3 concerte, Cristian Simionică a cântat, la solicitarea publicului, toate marile sale succese: „De ziua ta", „Camelia", „Happy End", „E prea târziu", „O lume mai bună", „Această seară", „Amăgire", „Cântă, române!", în timp ce fiica sa a dat viaţă cu aplomb altor compoziţii ale acestuia: „Ministarul din cartier", „Rock, numai rock", „Nu răspund la întrebări".

R. Cojocaru şi "Floare de colţ"

Juriu, comperi, laureaţi la "Volare"

Temişan „live”

Aura ILIE

Nu mai e un secret pentru nimeni că succesul emisiunilor TV în care sunt implicați diverşi artişti le măreşte acestora cota şi îi face mai doriți de marele public. Am spune chiar că acesta are abia aici ocazia să le descopere adevăratul potențial, în condițiile în care emisiunile cu tematică muzicală aproape au dispărut, mai ales în ceea ce priveşte muzica uşoară tradițională. Ajunge să urmăreşti afişele de la Sala Palatului, din această ultimă parte a anului, pentru a înțelege cât de mare este popularitatea unor programe TV, îndeosebi atunci când este vorba de un marketing de clasă, ca la ProTV sau Antena 1. În schimb, TVR n-a exploatat decât în mică măsură uriaşa audiență din acea vreme a „Şcolii vedetelor”, creația lui Titus Munteanu (care chiar a dat vedete!), o lecție despre ce ar fi trebuit făcut dând-o acelaşi ProTV, cu „Pariu cu viața” şi „La La Band”, care n-au nici pe departe valorile muzicale ale „Şcolii...”, care i-a dat pe Călin Geambaşu, Călin Goia, Nadine, Alice Bursuc, Mălina Olinescu, Lili Sandu, Adrian Despot, Class şi mulți, mulți alții. Revenind la afişe, se anunță concerte pe cea mai importantă scenă din Capitală cu Ştefan Bănică, Horia Brenciu, Loredana, Holograf, afluența la casele de bilete datorându-se şi emisiunilor „Dansez pentru tine”, „Vocea României”, „X Factor”, „Românii au talent”. Că în juriile concursurilor muzicale nu există NICI UN SPECIALIST CU STUDII MUZICALE SUPERIOARE, iar că de la „Dansez pentru tine” a fost îndepărtat singurul coregraf profesionist, Cornel Patrichi, acesta e un alt subiect, pe care-l vom trata separat. Un alt program urmărit intens este cel de la Antena 1, „Te cunosc de undeva”, difuzat cu mare succes sâmbăta. Acolo, Aurelian Temişan îl are alături pe vechiul său prieten Adrian Enache (ce „Marina Voica” ne-a propus acesta din urmă!). Cum spuneam, succesul emisiunii l-a determinat pe Temişan să îndrăznească a porni la drum cu propriul său „one man show”, intitulat, se putea altfel, „Mă cunoşti de undeva?”. El va cânta alături de redutabila formație The Funk Society, primul concert având loc la Palatul copiilor din Bucureşti, pe 8 noiembrie. Turneul național a inclus apoi oraşele Câmpulung-Muscel. Rm. Vâlcea, Cluj-Napoca, Braşov, Ploieşti, Brăila, Constanța, Bacău, Piatra-Neamț, Focşani, Paşcani, Iaşi, Suceava, Roman, Buzău, încheindu-se la Călăraşi pe 3 decembrie. Suntem convinşi că va fi un succes, bucurându-ne în egală măsură că spectatorii se vor reobişnui cu evenimentele de calitate. Unii îi spun Cornel, după al doilea prenume al său, alții Aurică; noi îi urăm din toată inima: „Să ai săli pline, Temişan, căci pe urmă totul vine de la sine!”.

Aisa

„SHA LA LOVE”. Aisa, una dintre cele mai proaspete prezențe de pe scena muzicii dance din România, revine cu un videoclip spectaculos, pentru „Sha la love”. O invitație la vară şi dragoste, compusă de către Phelipe în studiourile P&P Productions, pe versuri scrise chiar de Aisa. Videoclipul regizat de Anthony Icuagu este unul extrem de colorat, fresh, surprinzând perfect atmosfera relaxată a verii. Aisa şi-a început cariera muzicală la şcoala populară de arte, secția canto şi chitară clasică. A continuat în liceu, când şi-a înființat 5 trupe rock, cu care cânta piesele lui Alanis Morissette şi Anouk drept cover-uri. Prima oară a păşit pe o scenă alături de formația Krypton, unde a activat ca backing vocals. Următoarea colaborare a fost cu DJ Andi, apoi DJ Adrian Eftimie şi cu actualul său coleg de producție DJ Yaang. (**Dan Chiriac**)

Concerte

Florin-Silviu URSULESCU

Voltaj. O suită impresionantă de hituri, peste 8000 de spectatori, invitați-surpriză, o producție spectaculoasă şi lansarea unui album, "Dă vina pe Voltaj", sunt reperele a două seri remarcabile. Cele două concerte au reunit la Sala Palatului tineri, adulți şi chiar bunici, dar mai ales copii (constituind... majoritatea, unii de 6-7 ani!), care au cântat şi... dansat de la prima melodie – "Şi ce", până la "20", piesa care a încheiat cele două ore şi jumătate de spectacol. Invitații surpriză - Kamelia, grupul Jazzappella, Vali Crăciunescu, Maximilian, Alina (Casa Presei), Pavel şi Cleopatra Stratan - au interpretat alături de Voltaj piese proprii sau din repertoriul trupei.Un loc special printre invitați îl ocupă Tongam Sirait, compozitorul piesei "*Ultima secundă*", sosit special din Indonezia, care a cântat melodia originală "*Mengkel nama ahu*", dar şi varianta în limba română, după care i-a dăruit lui Călin Goia o piesă vestimentară tradițională din Indonezia, numită Ulos.

Voltaj

Gianni Morandi. Să nu uităm că muzica italiană era extrem de populară la noi acum 35-40 de ani, iar la filmele cu Morandi se făcea coadă... Nu doar un muzician, ci o personalitate artistică complexă, în vârstă de 68 de ani, el şi-a amintit că a mai cântat pe aceeaşi scenă, acum aproape 40 de ani. Acest "Dan Spătaru al lor" are - miraculos - aceeaşi înfățişare şi aceeaşi voce ca pe vremuri. A urcat pe scenă costumat la patru ace, cu şase instrumentişti. iar playlistul concertului este deschis cu "Un mondo d'amore", va urma "Occhi di ragazza" şi "Siamo angeli", în duet cu Alessandra Ferrari, backing vocal în trupa lui de concert. Ia apoi chitară rece şi alternează şlagăre cu piese ceva mai recente, iar la flori se adaugă un dar inedit: o sticlă cu palincă de pere, cadou răsplătit cu cea mai cunoscută piesă a lui – "In ginocchio da te", urmată şi de al doilea refren care l-a transformat pe Morandi şi în star de cinema: "Non son degno di te". Show-ul ia sfârşit, fără bis, după aproape două ore şi 30 de melodii, dar nu se încheie şi întâlnirea cu fanii, pentru că Gianni Morandi rămâne pe scenă pentru a da zeci de autografe pe carnețele, coperte de CD-uri, fotografii, batiste…

Gianni Morandi

Status Quo. Legendara formație britanică Status Quo a susținut timp de o oră şi jumătate primul show din carieră la Bucureşti (au mai cântat la Braşov, cu ani în urmă). Seara a fost deschisă de concertul celor de la **VH2**, început puțin după ora 20:00, iar în jurul orei 21:00 pe scenă au urcat cei de la **Status Quo**, care, cu o energie debordantă (să nu uităm că formația are 40 de ani vechime iar cei 4 muzicieni au peste 60 de ani !) au ridicat în picioare Sala Palatului încă de la primele acorduri de chitară. Pe parcusul serii, publicul a ascultat hituri memorabile precum **"Caroline"**, **"In the Army"**, **"Whatever You Want"**, dar şi piese incluse pe cel mai recent album, **Quid Pro Quo**. Formația a comunicat în permanență cu publicul, experiența şi profesionalismul lor putând fi observate pe tot parcusul prestației live. Mai mult decât atât, după încheierea concertului, muzicienii au dedicat minute bune fanilor

Status Quo

foto: Alex Bărbulescu

BZN

prezenţi, oferind autografe şi stând de vorbă cu aceştia.

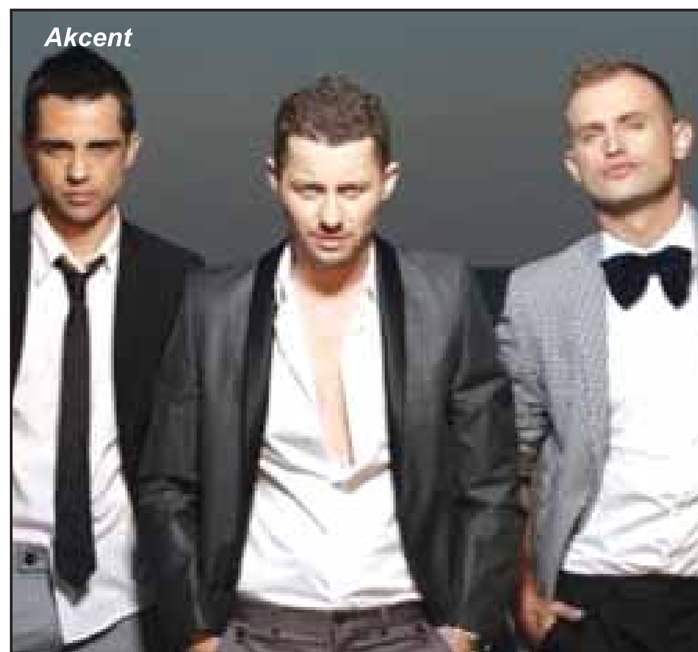
BZN. Grupul (Formaţia fără nume - BZN - în olandeză) a susţinut în Capitală un dublu-concert; dat fiind succesul de care s-a bucurat prima reprezentaţie anunţată, organizatorii au fost nevoiţi să mai programeze încă un concert, în aceeaşi zi. Nu este vorba de formaţia iniţială înfiinţată în 1965, ci de cele două voci principale, sosite cu o orchestră compusă din 5 instrumentişti şi backing vocals. Au primit zeci de buchete de flori, la un moment dat cineva din public punând pe scenă chiar o punguţă în care se afla o...sticlă cu palincă. Pe acordurile piesei „Dance Dance" Annie Schilder a coborât de pe scenă şi a mers în public, arătând, ca şi Jan Kaiser, o forma fizică de invidiat, dansând şi mişcându-se ca nişte adolescenţi. Cei de la BZN au cântat atât hituri consacrate, în diverse limbi (pe linia şlagărelor euro-pop) cât şi piese mai noi, făcând chiar o dedicaţie fanilor din România - un grupaj de melodii interpretate în franceză. După toate aceste mici surprize, a urmat şi vestea că BZN va mai susţine un concert la Bucureşti, pe 6 decembrie, dedicat sărbătorilor de iarnă.

Flash

Mihai ANTON

Cuantune - "Addiction". Cuantune a lansat piesa "Addiction", însoţită de cel de-al treilea videoclip al trupei. Noul single se remarcă prin modul în care protagoniştii împletesc acordurile tipice jazzului cu beaturi moderne. Asemenea pieselor precedente, cel mai nou single Cuantune se bucură de o colaborare cu diverşi instrumentişti, precum Andreas Aron la bass, Alexandru Olteanu la pian, Harvis Cuni Padron la trompetă, Luis Palomino la saxofon, pe înregistrare făcându-şi simţită prezenţa şi Freakadadisk, prin scratchurile introductive.

Akcent

AKCENT - CHIMIE INTRE NOI. Grupul a lansat pe contul oficial de Youtube cel mai nou videoclip, sărbătorind, atât prin imagini cât şi prin melancolia piesei, reîntoarcerea la şcoală. Producţia a fost regizată de Anthony Icuagu şi s-a filmat în Bucureşti, într-un cartier rezidenţial. Filmările s-au realizat atât în limba română cât şi în engleză, primindu-se deja cereri speciale pentru piesă din afara ţării. 'Am colaborat atât de bine la "I'm Sorry" încât nu a existat niciun dubiu că vom lucra tot cu Anthony' au povestit băieţii - Adi, Mihai şi Sorin - proaspăt întorşi din turneul din Statele Unite. Clipul surprinde povestea de dragoste dintre doi copii, dar cei trei Akcent vin cu o soluţie inventivă şi un cadou... aparte.

Tom Boxer & Keith Thompson. Dj Tom Boxer propune o colaborare pentru cea mai nouă piesă a sa:

Tom Boxer

anterioare, My Life, Heart Zone şi Sueno de Amor.

Holograf - noile date. Concertele Cât de departe ale formației Holograf, care urmau să aibă loc în zilele de 22 şi 23 octombrie 2012 au fost reprogramate pentru 25, respectiv 26 februarie 2013, la aceeaşi oră: 19.30. Concertele vor fi susținute tot la Sala Palatului din Bucureşti.

Adi Cristescu - "Singur în doi". Videoclipul celui mai recent single Adi Cristescu a fost regizat de Cristi Popa, iar scenariul a fost scris de însuşi compozitorul şi interpretul piesei. Şi pentru că este un videoclip inspirat din realitate, Adi a distribuit-o în rolul feminin pe Dana Neagu, nimeni alta decât fosta sa parteneră.

Antonia

"Nothing Compares To You". Tom l-a avut alături pe Keith Thompson, dj-ul care s-a bucurat de succes în urma lansării câtorva hituri împreună cu celebrul David Venedetta. Deşi Keith locuieşte în New York, unde este si vj Mtv, a venit în România o perioadă de timp, pentru a înregistra în studioul lui Tom Boxer. "*Ne gândim deja şi la videoclip, pe care cel mai sigur îl vom filma în Palma de Mallorca sau Ibiza, în unul dintre cluburile unde vom avea concert"* a spus Tom Boxer.

That's Right - Celebrate (Turn my music on!). Cel mai nou proiect Cat Music, That's Right, lansează cel de-al patrulea single al carierei, intitulat Celebrate (Turn my music on!). Proiectul That's Right este format din Radu Alex. (Retroman) şi Sandu N. Ştefan (Nixx), cărora li se alătură Mellina. In această formulă, trio-ul se mândreşte cu producția 100% a piesei, atât compoziție, cât şi mastering, aşa cum s-a întâmplat şi cu single-urile

SUPERSTARURILE ANULUI MUZICAL. La Sibiu s-a desfăşurat prima ediție a premiilor Media Music Awards şi s-au anunțat numele celor mai ascultați artişti ai anului. Best Song - Connect-R - "Vara nu dorm". Fastest Climber - Connect-R. Best Female - Antonia. Kiss Award - Alex Velea. Fans Like Award - Antonia. Premiul Urban.ro - Inna. Best Come back - Ellie White.

Andreea Bălan - "Mă doare fără tine". Noua piesă a Andreei este compusă şi produsă de Laurențiu Duță şi, totodată, este realizată în colaborare cu el. Pentru noul videoclip, artista a lucrat cu Ciprian Strugariu, de data aceasta în rol de regizor, şi este prima colaborare a Andreei cu fotograful român. Filmările pentru "Mă doare fără tine" au durat două zile iar rezultatul este un clip romantic, nostalgic şi sensibil.

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE U.C.M.R.
CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU
Şef de producție: Costin ASLAM

Semnează în acest număr:
George BALINT, Lava BRATU, Corina BURA, Grigore CONSTANTINESCU, Cleopatra DAVID, Oana GEORGESCU, Florian LUNGU,Carmen MANEA, Petruța MĂNIUȚ-COROIU, Doina MOGA, Irina ODĂGESCU-ȚUȚUIANU, Mariana POPESCU, Florin-Silviu URSULESCU

www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro
TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x